

Фото Артура Висоцького з Жешувської спілки фотографів зроблене під час пленеру в Луцьку

Śladami polskości po Ukrainie

Слідами польськості по Україні

Przedstawiciele Rzeszowskiego Stowarzyszenia Fotograficznego podróżują miastami Ukrainy Zachodniej w ramach pleneru «Śladami polskości».

Dzień 21 października fotografowie spędzili w Łucku. Wcześniej zwiedzili Żółkiew i Bełż, a w ciągu kolejnych dni odwiedzą Olykę, Klewań, Równe, Dubno, Krzemieniec, Zbaraż i Tarnopol. Wydarzenie jest organizowane w ramach projektu «Wspólna sieć współpracy w sferze kultury i opieki społecznej na rzecz rozwoju miast polsko-ukraińskiego pogranicza», który wspólnie z partnerami z lwano-frankiwska i Rzeszowa przy wsparciu finansowym Unii Europejskiej realizuje komitet wykonawczy Rady miasta Łuck. Plener ma na celu popularyzację wielokulturowego dziedzictwa Ukrainy.

W Łucku przedstawił pierwszy zastępca mera miasta Łuck Światosław Krawczuk, przewodniczący Rzeszowskiego Stowarzyszenia Fotograficznego Piotr Krupa i koordynator projektu Olena Semeniuk. Prezentacja odbyła się w Centrum Informacji Turystycznej i Usług. Zdjęcia, wykonane w ramach pleneru, fotograficy mają zamiar prezentować na wystawie «Ukraina: śladami polskości» oraz w katalogu. To jest druga część ich wędrowki. Pierwsza odbyła się na lwano-frankowszczyźnie oraz lwowszczyźnie.

– Jest to dalszy ciąg naszej wyprawy, która zaczęła się rok temu i pokazała Ukrainę trochę w innym wymiarze niż wiele osób ją odbiera – mówi Piotr Krupa. – Chcielibyśmy zachęcić naszymi zdjęciami i wystawą do liczniejszych odwiedzin

tego terenu, pokazania piękna tego narodu i rozwoju współpracy – nie tylko pomiędzy fotografami, ale i pomiędzy miastami. Tak blisko mamy do siebie, że aż chce się tutaj przyjeżdżać. Poprzez te zdjęcia chcemy pokazać, że tutaj warto być.

Łucki fotograf Wiktor Czuchraj, którego zdjęcia często zdobią literaturę krajoznawczą, mówiąc o ważności takiego projektu zwrócił uwagę na to, że czasami potrzebujemy innej osoby po to, by docenić to, co mamy u siebie pod nosem.

Jego słowa potwierdza Olena Semeniuk: «Przyjazd Rzeszowskiego Stowarzyszenia Fotograficznego będzie pomagał w promocji naszego miasta i spojrzeniu na to, jak ono wygląda w oczach obcokrajowców».

– Oprócz fotografii zabierzemy ze sobą materiał dźwiękowy, ponieważ tego materiału jest bardzo dużo i nie wszystko zapamiętamy. Poprzez informacje, które dostaniemy od państwa, chcielibyśmy później pokazać wszystkim zwiedzającym wystawę, co to jest i skąd pochodzi – dodaje Piotr Krupa. – Chcemy pokazać architekturę, ale także codzienność, życie i to, co naprawdę jest po drugiej stronie granicy. Dla wielu osób to tajemnica. Pewne obawy ludziom wpaja także to, co się dzieje obecnie na Ukrainie.

Natalia DENYSIUK

Представники Жешувської спілки фотографів подорожують містами західної України у рамках фотоплеру «Слідами польськості».

21 жовтня фотографи провели в Луцьку. Раніше вони побували у Жовкві та Белзі, а протягом наступних днів відвідають Олику, Клевань, Рівне, Дубно, Кременець, Збараж та Тернопіль. Захід відбувається у рамках проекту «Спільна мережа співпраці у сфері культури та соціального захисту з метою розвитку міст з польсько-українського прикордоння», який разом із партнерами з Івано-Франківська та Жешува за підтримки Європейського Союзу реалізовує виконавчий комітет Луцької міської ради. Він має на меті сприяння популяризації мультикультурної спадщини України.

У Луцьку проект представили перший заступник Луцького міського голови Святослав Кравчук, голова Жешувської спілки фотографів Пьотр Крупа та координатор проекту Олена Семенюк. Презентація відбулася в Центрі туристичної інформації та послуг.

Світлина, виконана в рамках реалізації цього проекту, фотомитці представлять на виставці «Україна: слідами польськості» та в каталозі. Це друга частина мандрівки. Перша відбувалася Івано-Франківщиною та Львівщиною.

– Це продовження нашої подорожі, що розпочалася рік тому та відкрила нам вимір, якого не помічає багато осіб, – говорить Пьотр Крупа. – Ми б хотіли заохотити нашими фото та виставкою до чисельніших відвідин цієї території, показавши красу цього народу, та

долучитися до розвитку співпраці не лише між фотографами, але й між нашими містами загалом. Ми настільки близько одне від одного, що просто хочеться сюди приїжджати. За допомогою цих фото ми хочемо показати, що тут варто бути.

Луцький фотограф Віктор Чухрай, світлинами котрого проілюстровано багато краєзнавчої літератури, говорячи про важливість такого проекту, звернув увагу на те, що нам часом потрібна інша людина, щоб оцінити те, що ми маємо під ногами.

Його слова підтверджує Олена Семенюк: «Приїзд Жешувської спілки фотографів допомагатиме нам просувати наше місто та побачити, як воно виглядає в очах іноземців».

– Крім фотографій ми візьмемо із собою звуковий матеріал, оскільки отримуємо дуже багато інформації і не в змозі усе запам'ятати. За допомогою інформації, яку ми отримаємо від вас, ми б хотіли показати усім відвідувачам нашої виставки, що показують наші фото, – додає Пьотр Крупа. – Хочемо показати не тільки архітектуру, але й щоденність, життя і те, що насправді є з іншого боку кордону. Для багатьох осіб це таємниця. Певний неспокій у людей викликає і те, що зараз відбувається в Україні.

Наталія ДЕНИСЮК

Сильна духом людина

Człowiek wielki duchem

сторінка 2

**Найкраще збережена
пам'ятка архітектури XIX ст.**

**Najlepiej zachowany zabytek
architektury XIX wieku**

сторінка 6

**Перепоховання семи
невідомих солдатів КОП**

**Pochowanie siedmiu bezimien-
nych żołnierzy KOP**

сторінка 7

**Перегляд українських фільмів
«Єднає нас Буг»**

**Przegląd Filmów Ukraińskich
«Łączy Nas Bug»**

сторінка 8

**«Осяяння» переклали
українською**

**«Olśnienia» przetłumaczono na
ukraiński**

сторінка 10

Człowiek wielki duchem

«Posyła mnie Bóg, abym głosił Ewangelię i leczył rany zboliałych serc» – te znamienne słowa zapisane na obrazku prymitywnym księdza Jerzego Popiełuszki stały się drogowskazem w jego krótkim życiu. 19 października minęła 30 rocznica Jego męczeńskiej śmierci.

Ksiądz Jerzy Popiełuszko (1947-1984) pochodził z katolickiej, tradycyjnej, polskiej rodziny z Podlasia. 28 maja 1972 r. przyjął święcenia kapłańskie. Żył tylko 37 lat. Od najmłodszych lat służył do Mszy Świętej. Świadectwem atmosfery rodzinnej są wspomnienia Marianny Popiełuszko – matki Błogosławionego: «Modlitwa wieczorem była wspólna przed obrazem Matki Boskiej. Codzienny pacierz, w piątek Litania do Serca Pana Jezusa (...). Kiedy miał przyjść na świat, jeszcze w łonie matki, tak patrzyłam, że on Bogu na służbę. I dlatego, mogłam znieść mękę Jego, jak był zamordowany. Bo kiedy chciałam być matką kapłana, to trzeba być jak męczennica. Matka Boska też cierpiała. I pod krzyżem stała i do Egiptu uciekała z Panem Jezusem – to wszystko było ofiarowane Bogu».

Przyszło mu żyć w czasach niezwykle trudnych, ale swoim życiem i posługą, dawał przykład Polakom na czym polega Prawda, Wolność i Miłość. Był wsparciem dla prześladowanych robotników i działaczy. Jego nauki oparte na przesłaniu: «Nie daj się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężaj» stały się solą w oku obecnego wówczas w Polsce systemu komunistycznego. Inwigilowano go na każdym kroku, wielokrotnie grożono śmiercią, był otoczony pracownikami bezpieki.

Od sierpnia 1980 związany ze środowiskami robotniczymi, aktywnie wspierał także «Solidarność». W czasie strajku został wysłany do odprawiania mszy w Hucie «Warszawa», w stanie wojennym w kościele św. Stanisława Kostki organizował Msze za Ojczyznę.

Wśród licznych akt prokuratury ze śledztw przeciwko jego osobie, znajduje się takie oskarżenie: «Przy wykonywaniu obrzędów religijnych (...), w wygłaszanych kazaniach nadużywał wolności sumienia i wyznania w ten sposób, że permanentnie oprócz treści religijnych zawierał w nich zniesławiające władze państwowe treści polityczne, a w szczególności pomawiał, że te władze posługują się fałszem, obłudą i kłamstwem, poprzez antydemokratyczne ustawodawstwo niszczą godność człowieka, a także pozbawiają społeczeństwo swobody myśli oraz działania, czym nadużywając funkcji kapłana, czynił z kościołów miejsce szkodliwej dla interesów PRL propagandy antypaństwowej».

Jest rok 1984. 19 października ksiądz Jerzy Popiełuszko (wg wersji oficjalnej) został porwany przez trzech oficerów komunistycznej Służby Bezpieczeństwa i bestialsko zamordowany. Założono mu pętlę samoduszącą, przywiązano kamienie do stóp, po czym wrzucono ciało do Zalewu Wiślanego przy tamie we Włocławku.

Trzeciego listopada odbywał się pogrzeb księdza Jerzego Popiełuszki, który przerodził

się w wielką manifestację Polaków. Na mocy specjalnego dekretu ksiądz Popiełuszko został pochowany przy Kościele św. Stanisława Kostki w Warszawie, gdzie był wikarym. Przez kilka miesięcy po pogrzebie, pielgrzymi przybywali tak licznie, że w kolejce do grobu trzeba było stać kilka godzin, a kolejka sięgała aż do Dworca Gdańskiego. Do dziś miejsce to odwiedziło miliony osób z całego świata.

«Czytając życiorysy świętych, pamiętajmy, że święci byli takimi samymi ludźmi, jak my. Byli ludzcy» – zanotował przed laty jego słowa w swoim zeszytach do religii, jeden z uczniów z Ząbek, pierwszej parafii ks. Jerzego Popiełuszki. Inni mieszkańcy wspominają go jako człowieka niezwykle kruchego i ciepłego: «Zobaczyłam nowego księdza, bardzo młodzieńczego, który wydawał się bardzo pobożny, miły i cichy ...i taki jakiś inny. Później w rozmowie ze znajomym powiedziałam, że wygląda mi na to, że jest świętym (...) Człowiek uczy się cały czas, od dobrych ludzi, zwłaszcza wtedy, kiedy umie na nich patrzeć (...) ale dojrzał był bardzo...». Lubił placki ziemniaczane i herbatę z cytryną, słuchał dobrej muzyki. Między innymi zachwycał się płytą Marka Grechuty «Serce». We wspomnieniach jawi się jako człowiek małych potrzeb materialnych, ale wielki duchem.

Sejm Rzeczypospolitej Polski oddał hołd ks. Jerzemu Popiełuszce przyjmując przez akklamację uchwałę w 30. rocznicę jego męczeńskiej śmierci. «Ks. Popiełuszko stał się symbolem walki Polaków o godność, bohaterem dążeń narodu do wolności» a «dzisiaj, w czasach niepodległej Rzeczypospolitej Polskiej, jego ofiara zasługuje na pamięć, cześć i najwyższe uznanie». W sejmowej uchwale czytamy, że ks. Jerzy Popiełuszko «zginął z rąk oprawców z SB, ponieważ Msze święte za ojczyznę odprawiane w sanktuarium żoliborskim w Warszawie były oazą wolności i niezależności w czasach, kiedy władza komunistyczna zdecydowała się na brutalną, siłową konfrontację z narodem». Uchwała przypomina, iż «Ksiądz Jerzy Popiełuszko bronił praw osób represjonowanych. Występował w imieniu więźniów politycznych, uczestniczył w procesach prześladowanych działaczy «Solidarności» oraz osób zaangażowanych w pomoc charytatywną dla rodzin internowanych i wypuszczonych z więzień». «Jego bezkompromisowa, odważna postawa była nie do zaakceptowania dla władzy, która po wprowadzeniu stanu wojennego i delegalizacji NSZZ «Solidarność», za wszelką cenę chciała zdusić opór Polaków i nadzieję na wolność. Oby nigdy w naszej ojczyźnie nie dochodziło do podobnych zbrodni» – podkreślili w okolicznościowej uchwale parlamentarzyści.

Opr. Jadwiga Demczuk,
nauczycielka delegowana do pracy dydaktycznej za granicę
przez Ośrodek Rozwoju Polskiej Edukacji za Granicą

Сильна духом людина

«Мене посилає Бог, щоб я проповідував Євангеліє і лікував поранені серця» – ці слова, що були записані на пам'ятній іконці з першого богослужіння отця Єжи Попелушка, стали дороговказом у його короткому житті. 19 жовтня минуло 30 років із дня його мученицької смерті.

Отець Єжи Попелушко (1947-1984) народився у традиційній католицькій польській родині на Підляшші. 28 травня 1972 року прийняв таїнство поставлення у священнослужителі. Прожив лише 37 років. У дитинстві прислужував у костелі. Родинна атмосфера описана у спогадах матері блаженного Маріанни Попелушко: «Вечері ми разом молилися перед іконою Божої Матері. Щоденна молитва, а в п'ятницю – літанія до Пресвятого Серця Ісуса (...). Коли він мав народитися, коли ще був у лоні матері, я вже знала, що він служитиме Богові. Тому я змогла перенести страждання, коли його вбили. Якщо я хотіла бути матір'ю священнослужителя, треба було стати і мученицею. Матір Божа також страждала. І стояла під хрестом, і втікала до Єгипту з Господом Ісусом – усе це було жертвою Богу».

Йому випало жити у надзвичайно складні часи, але своїм життям та служінням він показував полякам, що таке Правда, Воля та Любов. Він давав підтримку робітникам та діячам, що зазнавали переслідувань. Його наука, яка базується на посланні «Не дай перемогти злу, а зло перемагай добром», стала поперек горла тодішній комуністичній системі. За ним стежили на кожному кроці, багато разів погрозували смертю, його зусібч оточували працівники органів безпеки.

Із серпня 1980 року він пов'язав своє життя з робітничими середовищами, активно підтримував «Солідарність». Протягом страйку його посилали відправляти службу на металургійному заводі «Варшава». Під час воєнного стану Єжи Попелушко проводив богослужіння за Батьківщину в костелі св. Станіслава Костки.

Серед численних документів у справах прокуратури, які вели під час слідства проти нього, можна знайти таке звинувачення: «При виконанні релігійних обрядів (...) у проповідях використовував свободу совісті та віросповідання у такий спосіб, що постійно, крім релігійних послань, включав до них також політичні звинувачення проти державної влади, зокрема, поширював наклепи, буцімто влада використовує фальш, обман та шахрайства, а за допомогою антидемократичного законодавства знищує людську гідність, позбавляючи суспільство свободи думки та діяльності. Таким чином він використовував священницький сан, перетворював костели на місце антидержавної пропаганди, котра шкодила інтересам Польської Народної Республіки».

19 жовтня 1984 року отця Єжи Попелушка, за офіційною версією, викрали три офіцери комуністичної Служби Безпеки та жорстоко вбили. Його руки зв'язали так, що, коли він рухався, то накинута на шию петля затягувалася все сильніше. До ніг прив'язали мішок із камінням. Ще живого вкинули до Віслинської затоки біля дамби у Влоцлавку.

Третього листопада відбувся похорон отця Єжи Попелушка, який перетворився на велику маніфестацію. Згідно зі спеціальним декретом Попелушка поховали біля костелу св. Станіслава Костки у Варшаві, де він служив вікарієм. Протягом кількох місяців після похорону до його могили прибувало так багато прочан, що в черзі потрібно було чекати по кілька годин. Сама черга тягнулася аж до Гданського вокзалу. Це місце відвідали мільйони людей з усього світу.

«Читаючи життя святих, пам'ятаймо, що святі були такими ж людьми, як і ми. Вони були людськими», – записав колись його слова у зошиті з християнської етики один з учнів із Зомбків – першої парафії о. Єжи Попелушка. Інші жителі згадують його як надзвичайно вразливу та теплу людину: «Я побачила нового священика, дуже молодого, він здавався мені дуже побожним, милим та тихим... якимось інакшим. Пізніше у розмові зі знайомим я сказала, що мені здається, що він святий (...) Людина постійно вчиться від добрих людей, особливо тоді, коли вміє на них дивитися (...) але він був дуже зрілим...». Любив деревуни та чай з лимоном, слухав добру музику. Захоплювався, зокрема, альбомом Марєка Грехути «Серце». У спогадах він постає як людина з невеликими матеріальними потребами, але велика духом.

Сейм Республіки Польща віддав честь о. Єжи Попелушці, приймаючи шляхом аккламції постанову, пов'язану з 30-ю річницею його мученицької смерті. «Попелушко став символом боротьби поляків за гідність, героєм прагнень народу до свободи», а «сьогодні, у часи незалежності Польщі, його жертва заслуговує на пам'ять, честь та найвище визнання». У постанові Сейму ми читаємо, що о. Єжи Попелушко «загинув від рук катів зі Служби Безпеки, оскільки богослужіння за Батьківщину, які він відправляв у жоліборській святині у Варшаві, були оазою свободи та незалежності у часи, коли комуністична влада прийняла рішення про брутальну силову конфронтацію з народом». У ювілейній постанові парламентарі підкреслили: «Отець Єжи Попелушко захищав права репресованих. Він виступав від імені політичних в'язнів, брав участь у процесах діячів «Солідарності», що потрапили під переслідування, осіб, які надавали благодійну допомогу родинам інтернованих та тих, кого випустили із в'язниць». «Влада, яка після запровадження воєнного стану та заборони діяльності «Солідарності» намагалася будь-якою ціною придушити опір поляків та надію на свободу, не могла проковтнути його відважну безкомпромісну позицію. Нехай на нашій батьківщині ніколи не повторюються подібні злочини».

Опр. Ядвіга ДЕМЧУК,
учителька польської мови, скерована в Україну
Осередком розвитку польської освіти за кордоном

Школа rolnicza

Троściанец в реjonie kiwercowskim – to wieś o bogatej przeszłości. Warto przypomnieć historię tej miejscowości, tym bardziej, że to właśnie tutaj, jeszcze na początku XX wieku, założono wzorcową szkołę rolniczą, która do drugiej wojny światowej była jednym z ośrodków oświaty i kultury na Wołyniu.

Szkoła rolnicza została założona w Trościancu w roku 1904. Zorganizowano w niej klasy o profilu rolniczym i rzemieślniczym oraz eksperymentalną szkółkę drzew owocowych. Podczas I wojny światowej wstrzymała swoją działalność. Po włączeniu Wołynia do Rzeczypospolitej szkoła kontynuowała pracę, jednak nie od samego początku.

W marcu 1924 roku w gazecie «Życie Wołynia» pojawił się artykuł wyrażający wątpliwość, że szkoła w ogóle zostanie otwarta, ponieważ na ogłoszenie o wznowieniu jej działalności odezwali się jedynie pięć osób, a na egzaminy wstępne przybyło zaledwie czterech kandydatów. Dlatego sprawa szkoły została odłożona na jesień. Do tego czasu miały ją zastąpić kursy z zakresu rolnictwa, hodowli zwierząt i ogrodnictwa.

Później w gazecie pojawił się komentarz A. Jarosa, który był rzeczywiście zainteresowany problemami rolniczymi. Wyjaśniał on w swoim artykule, że brak chętnych do nauki uczniów w państwowej szkole, spowodowane jest niewystarczającą promocją placówki oraz brakiem informacji o warunkach dostania się na studia. Jego zdaniem, promocję szkoły należało zorganizować na poziomie powiatów, województw, a także rozpowszechnić informację, korzystając z pomocy organizacji rolniczych. Autor, martwiąc się o wykształcenie rolników, podkreślał, że na Wołyniu nie ma takich specjalistycznych szkół, ale jest wielu chętnych do nauki. Wszystkich zainteresowanych, jego zdaniem, nie udało się nawet pomieścić w internacie. Organizacja roku szkolnego powinna była być przeprowadzona w sposób bardziej fachowy.

Szkoła mimo trudności wznowiła działalność w roku 1924. 9 października odbyło się uroczyste otwarcie tej uczelni. Już w październiku gazeta «Życie Wołynia» informowała: w szkole rolniczej w Trościancu ruszyły zajęcia. 16 października odbyły się egzaminy wstępne i od razu rozpoczęły się wykłady oraz zajęcia praktyczne w szkolnym gospodarstwie.

Za rok pojawiły się wzmianki o artystycznej działalności wychowanków szkoły: pod kierownictwem nauczycieli wystąpili oni z siedmioma przedstawieniami. W roku 1925 rozpoczął się nowy rok akademicki. Rodzice chętnie zapisywali synów do szkoły, aby ci zostali dobrymi gospodarzami. Wyrażano też nadzieję na to, że po jakimś czasie kurs stanie się półtoraroczny. Nauka nie kosztowała wiele: wartość pełnego miesięcznego utrzymania ucznia, równała się wartości centnara żyta. Autor publikacji o szkole zwracał się do inteligencji, aby zająć się edukacją na wsiach. Apelowal do nauczycieli i księży, by zachęcali młodzież do nauki, a do rodziców – by nie żałowali pieniędzy na wykształcenie dzieci, bo w tym tkwił moc i bogactwo kraju.

W szkole przygotowywano specjalistów z agronomii, zootechniki, weterynarii, ogrodnictwa. Urodzony mieszkaniec Trościanca Petro Kryweniuk

zdołał tutaj wykształcenie księgowego. Mieszkańcy Trościanca pamiętają także braci Daszkewyczów. Jeden z nich, Eugeniusz, kierował w miejscowym kolchozie działem ogrodniczym, pilnował ogrodu, zajmował się ozielenieniem drogi około wsi. Dmytro Oleksiuk z sąsiednich łyczek, który był sierotą, uczył się na weterynarza na koszt lokalnej społeczności. Absolwent szkoły Petro Onyszczuk przez wiele lat kierował brygadą w jednej ze wsi rejonu kiwercowskiego, a Pawło Kondraszuk – farmą zwierzęcą. Andrij Cisar po wojnie pracował w Rożyszczeńskim Technikum Zooweterynaryjnym. Uczyły się tutaj osoby z Kolek, Mieniewiczczyny, a nawet z Rówieńszczyzny. Do szkoły uczęszczali także uczniowie z sąsiadujących z Trościancem kolonii: Józefina (Stach Lederman), Zagajnika (Antoś Słowiński), Chmielówki (Stach Dziwiński).

Szkoła posiadała wzorcowe pola i 10 ha łąk, skąd brano siano dla hodowli rasowego bydła. Tutaj produkowano także nasiona traw. Na południe od szkoły było 60 ha ziemi ornej, ogród, magazyn ziarna. Czy nie tak powinno wyglądać dobre gospodarstwo? Wykładowcy szkoły pracowali z uczniami nie tylko w Trościancu, ale też w sąsiednich wioskach, gdzie organizowali różne kursy rolnicze.

Kiedy w roku 1939 przyszli «sowieci», pozwolili na zakończenie nauki w języku polskim wszystkim, kto uczył się jeszcze za czasów RP. Dyrektor Malinowski został aresztowany. Jego losy są nieznane. Dyrektorem szkoły został przysłany ze Wschodu Nowikow...

Walerian TYNCHUK

Рільнича школа

Тросянець на Ківерцівщині – село з багатою минувиною. Хочеться, щоб жодна звістка про нього не залишалася поза увагою. Як ось про рільничу школу, засновану тут ще на початку минулого століття. Перед Другою світовою війною вона була одним із центрів освіти та культури на Волині.

Рільничу школу у Тросянці заснували у 1904 році. Вона мала сільськогосподарські та ремісничі класи і експериментальний розсадник фруктових дерев. Під час Першої світової війни призупинила свою діяльність. Після приєднання Волині до Польщі школа продовжила роботу, проте не відразу.

У березні 1924 року в газеті «Життя Волині» («Життя Wołynia») висловлено сумнів, що школу таки буде відкрито, бо на оголошення про відновлення її роботи відгукнулося лише п'ять осіб, а на вступний екзамen прибуло лише чотири кандидати. Тож справу відклали до осені. До того вирішили обійтися курсами з питань рільництва, вирощування тварин та садівництва.

Пізніше в газеті з'явився відгук А.Ярос, людини, мабуть, не байдужої до аграрних проблем. Він пояснював відсутність бажаючих навчатися в цій державній школі недостатньою кількістю реклами, відсутністю відомостей про школу, про умови прийому. На його думку, рекламу школи потрібно було організувати на рівні повітів, воєводств, а розповсюджувати інформацію за допомогою сільськогосподарських організацій. Автор, котрий уболівав за освіту селян, підкреслював, що таких спеціальних шкіл на Волині нема, а тих, хто хотів би вчитися, багато. Усіх бажаючих, на його думку, і в інтернаті не можна було б розмістити. Треба лише підготувати роботу професійно проводити.

Школа таки відновила діяльність у 1924 році. 9 жовтня відбулося урочисте відкриття цього навчального закладу. Уже в жовтні газе-

та «Життя Волині» повідомляла: в Тросянецькій рільничій школі розпочалося навчання. 16 жовтня відбувся вступний екзамen і відразу почалися лекції та практичні заняття у шкільному господарстві.

Через рік з'явилися повідомлення про художню самодіяльність вихованців школи: під керівництвом учителів вони виступили із сімома виставами. У 1925 році розпочав навчання новий курс. Батьки активно записували синів до школи, щоб вони стали візрцевими господарями. Висловлювалося й сподівання, що з часом курс навчання буде півторарічним. Навчання коштувало не так уже й багато: вартість повного щомісячного утримання учня дорівнювала вартості центнера жита. Автор публікації про школу закликав інтелігенцію, якщо вона хоче добробуту, зайнятися в селах справою освіти. Він звертався до вчителів та священників, щоб заохочували молодь навчатися, а до батьків, щоб ті не шкодували грошей на навчання дітей, бо в цьому сила й багатство краю.

У школі готували спеціалістів з агрономії, зоотехнії, ветеринарії, садівництва, городництва. Уродженець Тросянця Петро Кривенюк здобув тут освіту бухгалтера. Пам'ятають у Тросянці і братів Дашкевичів. Один із них, Євген, очолював у місцевому колгоспі городню ланку, доглядав сад, озеленював дороги поблизу села. Цікаво, що Дмитра Олексюка із сусідніх Личок, котрий був сиротою, на ветеринара на власні кошти вчила громада. Випускник школи Петро Оніщук не один рік керував бригадою в одному із сіл Ківерцівського району, а Павло Кондрашук – тваринницькою фермою. Андрій Цісар після війни працював у Рожищенському зооветтехникумі. Навчалися тут учні з Колок, Маневиччини, навіть із Рівненщини. Відвідували школу й уродженці ближчих до Тросянця колоній: Юзефіни (Страх Ледерман), Загайника (Антось Словінський), Хмельовки (Страх Дзівінський).

Школа мала показові поля, а через вулицю – 10 га сінокошу, звідки брали сіно для годівлі породистої худоби. Тут розмножували насіння трав. Південніше від школи було 60 га орної землі, сад, зерносклад. Чим не показове господарство? Викладачі школи займалися з учнями не лише в Тросянці, а й у сусідніх селах, де проводили різноманітні сільськогосподарські курси.

Коли в 1939 році прийшли «совєти», вони дозволили закінчити навчання польською мовою всім, хто вчився при Польщі. Директора Малиновського заарештували. Доля його невідома. Директором школи тоді поставили присланого зі Сходу Новікова...

Валеріан ТИНЧУК

P.S.: Ten artykuł był wstępną wersją do dłuższego i pełniejszego tekstu o szkole rolniczej w Trościancu. Czekaliśmy, że autor niedługo przyjdzie z jego ostateczną wersją. Ale nie przychodził. Tłumaczyliśmy to jesiennymi pracami. Po pewnym czasie zaczęliśmy dzwonić na jego komórkę. Nie było żadnej odpowiedzi. Nie było również odpowiedzi na życzenia bożonarodzeniowe i noworoczne. Czuliśmy, że mogło się coś złego wydarzyć.

Zupełnie przypadkowo, na początku 2014 roku wertując strony internetowe, napotkaliśmy informację z ukraińskiej Wikipedii o Walerianie Tynczuku. Jak to bywa w takich przypadkach, krzyżyk

wbiły przy rocznicy śmierci wprawił nas, delikatnie mówiąc, w osłupienie. Od jesieni 2013 roku nasz skromny redakcyjny kolega Walerian Tynczuk pozostawał dla nas wśród żyjących. Tak samo skromnie i cicho odszedł, jak kilka lat wstecz pojawiał się w redakcji «Monitora Wołyńskiego». Przychodził z propozycjami tekstów o Wołyniu z okresu międzywojennego. Nigdy nie zapowiadał swojej wizyty. Po prostu przychodził. Cicho i skromnie czekał, aż załatwimy wszystkie swoje sprawy redakcyjne. Jego teksty były zawsze oparte na rzetelnej pracy archiwalnej lub relacjach świadków i swoich własnych doświadczeniach.

Urodzony w 1939 roku doświadczył na sobie wszystkich niedogodności czasu wojennego i reżimu komunistycznego. Był świadkiem narodzin niepodległego ukraińskiego państwa. Jako był członek partii komunistycznej rozliczył się wewnętrznie i ideowo ze swoją komunistyczną przeszłością i stał się naprawdę duchowo wolnym człowiekiem. Chorobliwie reagował na współczesne ukraińskie absurdy polityczne. Był prawdziwym i autentycznym krajoznawczym Duchem Polesia.

W rocznicę Jego śmierci (zmarł 23 października 2013 roku) przychodziły smutne refleksje: nie dopowiedzieliśmy sobie dużo, nie usłyszeliśmy Go do końca, nie dopiliśmy naszej wspólnej redakcyjnej herbaty, tak przez Niego lubianej... Na myśl przychodziły słowa poety i księdza Jana Twardowskiego: «Śpieszmy się kochać ludzi, tak szybko odchodzą...».

P.S.: Ця стаття була початковою версією повнішого і довшого тексту про рільничу школу в Тросянці. Ми очікували, що автор невдовзі принесе остаточний варіант. Але він не приходив. Ми пояснювали це осінніми роботами біля дому. Через

деякий час почали дзвонити на його мобільний телефон, але не було жодної відповіді. Не було відповіді також на новорічні та різдвяні вітання. Нас почало переслідувати погане передчуття.

Зовсім випадково на початку 2014 року, переглядаючи інтернет-сайти, ми натрапили на інформацію з української Вікіпедії про Валеріана Тинчука. Як буває в таких випадках, хрестик, поставлений біля дати смерті, викликав у нас, м'яко кажучи, ступор. Від осені 2013 року наш скромний редакційний колега Валеріан Тинчук залишався для нас живим. Так само скромно і тихо відійшов, як кілька років тому з'явився в редакції «Волинського монітора». Він приходив до нас, щоб запропонувати краєзнавчі тексти про історію Волині у міжвоєнний період. Ніколи не попереджав про свій візит. Просто приходив. Тихо і скромно чекав, доки залагодимо всі наші редакційні справи. Його тексти завжди опиралися на ретельну роботу в архіві, на свідчення очевидців та власний досвід.

Валеріан Тинчук народився в 1939 році і зазнав усіх труднощів воєнного часу та комуністичного режиму. Він був свідком народження незалежної української держави. Як колишній член Комуністичної партії, він повністю розпрощався зі своїм комуністичним минулим та став вільною душою людиною. Він болісно реагував на сучасний український політичний абсурд. Був справжнім та автентичним краєзнавчим Духом Полісся.

У річницю його смерті (помер 23 жовтня 2013 року) приходять сумні роздуми: ми багато не домовили одне одному, не дослухали його до кінця, не допили нашого спільного редакційного чаю, який він так полюбляв... На думку спадають слова поета та ксьондза Яна Твардовського: «Поспішаймо любити людей, так швидко відходять...».

Kongres inicjatyw

Jako działaczka społeczna już po raz trzeci byłam obecna na Kongresie Inicjatyw Europy Wschodniej i miałam okazję obserwować zmiany, które to wydarzenie spowodowało w życiu zarówno mieszkańców Lublina, jak i działaczy społecznych, politycznych czy państwowych.

Odkąd odbywa się Kongres Inicjatyw Europy Wschodniej, Lublin staje się swoistym wschodnim centrum Polski i «miastem inspiracji». W każdym jego zakątku, na przykład w transporcie komunikacji miejskiej czy przytulnej kawiarni, uwagę gości przykuwa symbolika Kongresu. Wydarzenie jest organizowane w Centrum Kultury w Lublinie. W czasie tegorocznego Kongresu w salach odnowionego dawnego klasztoru, w którym mieści się obecnie Centrum Kultury, zostały zorganizowane panele tematyczne w zakresie oświaty, kultury, turystyki, kształtowania społeczeństwa obywatelskiego, ochrony środowiska naturalnego, wykorzystania źródeł energii odnawialnej i innych. Uczestnicy mieli okazję zobaczyć różne prezentacje, których harmonogram był tak ścisły, że często należało wybierać spośród kilku zaplanowanych na tę samą godzinę. Materiały Kongresu niebawem zostaną opublikowane na stronie oficjalnej www.kongres.lublin.eu.

Na uroczystym otwarciu do uczestników i gości Kongresu ze słowem powitalnym zwróciła się kierownik Wydziału ds. Współpracy Unii Europejskiej z Państwami Sąsiedztwa w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych Anna Strząska: «W tym roku mija już pięć lat, odkąd UE zaczęła wdrażać aktywną politykę w stosunku do Partnerstwa Wschodniego, dążąc do zbliżenia się sześciu państw do standardów Unii Europejskiej. Z przyjemnością informuję, że udało się nam zrealizować dużo reform w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym. Co roku z budżetu UE wydaje się 800 mln euro na granty dla Partnerstwa Wschodniego. Najaktywniejszymi odbiorcami grantów są Gruzja, Mołdawia, Ukraina. Współpraca miast, regionów, instytucji oświatowych, realizacja umów partnerstwa – to podstawa projektów».

W tym roku organizacje pozarządowe zgłosiły do udziału w konkursie «The Best Cross-Border Project – 2014», który był organizowany w trakcie Kongresu, 80 projektów realizowanych przez ostatnie trzy lata. Projekty zostały przedstawione w siedmiu kategoriach tematycznych: dobre rządzenie (projekty poświęcone podnoszeniu jakości pracy administracji publicznej), kultura (sprzyjające przekraczaniu granic w wymiarze kulturowym – w każdej możliwej formie, np. poprzez projekty artystyczne, wymiany twórców, organizację wydarzeń kulturalnych, tłumaczenia, przekazywanie know how, wymianę idei); edukacja (istotnym elementem projektów był rozwój edukacji nieformalnej), dziedzictwo (kategoria obejmuje projekty mające na celu ratowanie, zachowanie i promocję dziedzictwa kulturowego i/lub historycznego), a także społeczeństwo obywatelskie, turystyka i ochrona środowiska.

Spośród złożonych na konkurs projektów, zostały wybrane najlepsze. Wyróżniony został między innymi projekt «Noc nauki w Charkowie» jako najlepszy projekt współpracy transgranicznej w Europie

Wschodniej w kategorii «Edukacja» oraz projekt «Współpraca ukraińsko-polska w rozwoju polityki gender», autorami którego są profesor Mychajło Bahmet oraz docenci Wira Jaroszenko i Wołodymyr Szatunow, wykładowcy Czarnomorskiego Uniwersytetu Państwowego im. Piotra Mohyły. Nagrody otrzymali także przedstawiciele obwodów: winnickiego, lwowskiego, żytomirskiego i iwano-frankowskiego.

Krok po kroku, takie wydarzenia wpływają na kształtowanie świadomości uczestników Kongresu, którzy po powrocie do domu, zmieniają swoje państwa. Zastanawiając się nad tym, co daje mi ten Kongres i czy warto tu przyjeżdżać w kolejnym roku, wiem, że już nie wyobrażam sobie jesieni bez Kongresu. Uświadomiłam bowiem sobie, że jest on potężnym generatorem pomysłów i szansą na ich realizację.

Mój pierwszy międzynarodowy polsko-ukraińsko-białoruski projekt, który zrealizowałam jako szefowa organizacji pozarządowej to «Otwarte parki. Doświadczenie polskich parków narodowych w edukacji ekologicznej, turystyce i współpracy ze społecznościami lokalnymi». Pomysł na jego realizację pojawił się dzięki udziałowi w Kongresie, który został zorganizowany w Lublinie w roku 2011. Później była owocna współpraca Krzemienieckiej Rejonowej Organizacji Pozarządowej «Fundacja Regionalnego Rozwoju i Integracji» oraz lubelskiej NGO «Towarzystwo dla natury i człowieka». Do udziału w projekcie zostali zaproszeni reprezentanci parków narodowych, którzy zajmują się sprawami edukacji ekologicznej oraz organizacją turystyki, współpracownicy innych instytucji i aktywiści społeczni, których działalność jest związana z edukacją ekologiczną i turystyką. Przedstawiciele narodowych parków Ukrainy i Białorusi przez 10 dni zapoznawali się z organizacją pracy, informacyjną i turystyczną infrastrukturą narodowych parków Polski. Przez okres realizacji projektów, uczestnicy zwiedzili większość południowych i wschodnich parków narodowych Polski. Mieli oni okazję do zebrania materiałów i wiedzy z wybranego zakresu: ekologii, edukacji, promocji, turystyki etc. Konferencja podsumowująca wyniki projektu odbyła się w Krzemieńcu w obwodzie tarnopolskim, w Narodowym parku przyrodniczym «Krzemieńskie góry». Wszystkie prace uczestników zostały zebrane i wydane w postaci publikacji, która była wysłana do parków narodowych trzech państw.

Wynikiem mojego udziału w tegorocznym Kongresie były nie tylko wrażenia oraz wizytówki, ale także porozumienia o przyszłej współpracy, jak i nowe znajomości. Jeden Kongres się skończył – rozpoczęły się przygotowania do kolejnego, zaplanowanego na przyszły rok. Mam przeczucie, że w roku 2015 krąg uczestników i ich geografia będą jeszcze szersze.

Halina NAHORNIUK

Конгрес ініціатив

Як громадський діяч я вже втретє побувала на Конгресі ініціатив Східної Європи і мала нагоду спостерігати за змінами, які цей захід приносить у життя не тільки жителів Любліна, але й громадських, політичних та державних діячів.

Відколи проводиться Конгрес ініціатив Східної Європи, Люблін перетворюється на своєрідний східний центр Польщі та «місто натхнення». У кожному його куточку, наприклад, у міському транспорті чи затишній кав'ярні, увагу гостей привертає символіка конгресу. Захід відбувається в Центрі культури міста Люблін. Під час цього річного конгресу в залах відреставрованого та сучасного старовинного монастиря, які сьогодні займає Центр культури, проходили тематичні пленери в галузях освіти, культури, туризму, побудови громадянського суспільства, охорони навколишнього природного середовища, використання відновлювальних джерел енергії та інших. Учасники могли відвідати різні презентації, графік яких був настільки насиченим, що часто доводилося вибирати, котру ж із тих, що відбуваються у той самий час, вибрати. Матеріали конгресу невдовзі будуть опубліковані на офіційному сайті www.kongres.lublin.eu.

На урочистому відкритті до учасників та гостей Конгресу з вітальним словом звернулася керівник відділу співпраці ЄС із державами Сусідства у Європейській службі зовнішньої діяльності Анна Стшонська: «Цього року виповнюється п'ять років, як ЄС почав впроваджувати активну політику щодо Східного партнерства, зближення шести країн до стандартів Європейського Союзу. Приємно повідомити, що нам вдалося втілити в життя багато реформ у політичній, суспільній та економічній сферах. Щороку з бюджету ЄС виділяють 800 млн. євро на гранти Східного партнерства. Найбільші грантоотримувачі – Грузія, Молдова, Україна. Співпраця міст, регіонів, навчальних закладів, реалізація умов партнерства – це основа проектів».

Цьогоріч громадські організації подали на конкурс «The Best Cross-Border Project – 2014», який відбувався під час конгресу, 80 проектів, що були реалізовані протягом останніх трьох років. Проекти були представлені в семи тематичних категоріях: належне управління (присвячені покращенню якості роботи публічної адміністрації), культура (спрямовані на подолання кордонів у культурному вимірі в будь-якій можливій формі, наприклад, за допомогою арт-проектів, обміну художників, організації культурних заходів, перекладів, обміну ідеями), освіта (істотним елементом таких проектів був розвиток неформальної освіти), спадщина (в цю категорію входять проекти, які мали на меті порятунок, збереження і популяризацію культурної та історичної спадщини), а також громадянське суспільство, туризм та охорона навколишнього середовища.

Серед поданих на конкурс проектів вибирали найкращі. Відзнаки отримали, зокрема, проект «Ніч науки в Харкові» як найкращий проект транскордонного

співробітництва Східної Європи в категорії «Освіта» та проект «Українсько-польське співробітництво у вирішенні гендерної політики», авторами якого є професор Михайло Багмет та доценти Віра Ярошенко і Володимир Шатунов, викладачі Чорноморського державного університету ім. П. Могили. Нагороди отримали також представники Вінниччини, Львівщини, Житомирщини, Івано-Франківщини.

Крок за кроком такі заходи роблять свій внесок у формування свідомості учасників конгресу, які, повернувшись додому, змінюють свої країни. Задумуючись над тим, що дає мені цей конгрес і чи приїжджати наступного року, розумію, що вже не уявляю свою осінь без нього і що це потужний генератор ідей та шанс втілити їх у життя.

Мій перший міжнародний польсько-українсько-білоруський проект, який я реалізовувала як керівник громадської організації, називався «Відкриті парки. Досвід польських національних парків у галузі освіти, туризму та співпраці». Ідея його реалізації з'явилася в результаті моєї участі у конгресі, що відбувався в Любліні у 2011 році. Пізніше була плідна співпраця Кременецької районної громадської організації «Регіональний фонд розвитку та інтеграції» та люблінської «Товариство природи і людини». До участі у проекті запрошували представників національних парків, які займаються питаннями екологічної освіти та організації туризму, співробітників інших установ та активістів НГО, чия діяльність пов'язана з екологічною освітою і туризмом. Представники національних парків України та Білорусі протягом 10 днів ознайомилися з організацією роботи, інформаційною та туристичною інфраструктурою національних парків Польщі. Всього під час проекту учасники відвідали більшу частину південних та східних національних парків цієї країни. Вони мали можливість збирати матеріали відповідно до попередньо обраної галузі: екологічної, освітньої, рекламної, туристичної чи іншої. Підсумкова конференція за результатами проекту відбулась у Кременці Тернопільської області, у Національному природному парку «Кременецькі гори». Усі праці учасників зібрані й опубліковані у друкованому виданні, яке буде розповсюджено в національних парках трьох країн.

Цього разу результатом моєї участі в конгресі були не лише враження та візитівки, а й домовленості про майбутню співпрацю, нові знайомства. Один конгрес закінчився – почалися приготування до його проведення наступного року. Маю передчуття, що у 2015 році коло учасників та їх географія будуть ще ширшими.

Галина НАГОРНІУК

Wykorzystujemy nasze kompetencje i dziedzictwo wynikające z położenia na pograniczu Unii Europejskiej i jej wschodnich sąsiadów.

Polonia coraz częściej podejmuje studia w Polsce

Молоде поколение Польши coraz chętniej podejmuje studia na polskich uczelniach - wynika z danych ministerstwa nauki. Najczęściej na studiowanie w kraju decydują się Polacy mieszkający na Białorusi i Ukrainie.

Як wynika з даних Міністерства Науки і Szkolnictwa Wyższego przekazanych Polskiej Agencji Prasowej w roku akademickim 2013/14 na polskich uczelniach kształciło się 6284 studentów polskiego pochodzenia. Na studiach doktoranckich i stażach długотерминових училося 198 cudzoziemców з польськими коренями.

Для порівняння в року академічному 2012/13 в країні студіювало 6138 молодих представників Польщі, а в року 2011/12 було їх 6268.

В миніонім році академічному 2471 студентів і докторантів походило з України, 2059 з Білорусі, 834 з Литви, 264 з Казахстану, 166 з Росії, 49 з Лотви.

Як поінформувало PAP міністерство науки, згідно з рідним Програмом Współpracy z Polską i Polakami за Granicą прийнятим в листопаді 2007 р. і згідно з Планом Współpracy z Polską i Polakami за Granicą на 2014 р. Biuro Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej, we współpracy z konsulatami в państwach Europy Środkowo-Wschodniej, Gruzji, Kazachstanu, Turkmenistanu, Uzbekistanu, organizuje rekrutację młodzieży polskiego pochodzenia na studia в Polsce в рамках стипендію рідного польського.

Corocznie do postępowania kwalifikacyjnego przystępuje ok. 800 kandydatów ubiegających się o ponad 400 stypendiów на studia pierwszego stopnia. Warunkiem ubiegania się о стипендію є володіння Карты Polaka lub udokumentowane polskie pochodzenie.

Posiadacze Karty Polaka, którzy nie

przystąpili do rekrutacji organizowanej przez Biuro Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej, mogą podejmować i odbywać studia на zasadach obowiązujących obywateli polskich. Mają wówczas możliwość korzystania ze świadczeń i pomocy materialnej przewidzianej dla każdego studenta з Polski.

Istnieje jeszcze jedna możliwość studiowania przewidziana dla właścicieli Kart Polaka. Decyzją rektora przyjmowani są на studia cudzoziemcy posiadający polskie pochodzenie i posiadacze Karty, którzy podjęli в Polsce nieodpłatne studia. Mogą oni otrzymać po ukończeniu drugiego roku studiów (w przypadku studiów pierwszego stopnia i pierwszego roku studiów drugiego stopnia) стипендію рідного польського на докінчення studiów.

Ministerstwo zaznacza, że cudzoziemcy з polskim pochodzeniem mogą korzystać з oferty стипендіальної програмів pomocowych finansowanych з rezerwy celowej budżetu państwa przeznaczonej на pomoc rozwojową. Są to program стипендіальны im. S. Banacha (studia II stopnia), program стипендіальны для obywateli krajów należących do Partnerstwa Wschodniego obejmujących в Polsce studia doktoranckie в dziedzinie nauk humanistyczno-społecznych oraz program стипендіальны для докторантів oraz uczestników staży naukowych в zakresie nauk technicznych dla obywateli krajów rozwijających się.

Tomasz GRODECKI, Polska Agencja Prasowa

Полонія все частіше вибирає навчання в Польщі

Молодь польського походження щораз охочіше розпочинає навчання у польських навчальних закладах. Про це свідчать дані Міністерства науки. Найчастіше на навчання до цієї країни вирушають поляки з Білорусі та України.

За інформацією Міністерства науки та вищої освіти, наданою Польській агенції преси, у 2013-14 навчальному році в польських університетах навчалось 6284 студенти польського походження. В аспірантурі та на тривалих стажуваннях перебувало 198 іноземців польського походження.

Для порівняння, у 2012-13 навчальному році в Польщі навчалось 6138 молодих представників польської діаспори, а в 2011-12 їх було 6268.

У минулому навчальному році 2471 студентів та аспірантів приїхали з України, 2059 – із Білорусі, 834 – з Литви, 264 – з Казахстану, 166 – з Росії, 49 – з Латвії.

Як повідомило PAP Міністерство науки, відповідно до урядової програми співпраці з польською діаспорою та поляками за кордоном, котру прийняли в жовтні 2007 року, і згідно з Планом співпраці на 2014 рік, Бюро визнання освіти й міжнародного обміну у співпраці з консульствами в країнах Центральної та Східної Європи, Грузії, Казахстану, Туркменістану та Узбекистану організовує набір молодих людей польського походження на навчання в Польщі в рамках урядової стипендії.

Щороку на 400 стипендій претендує близько 800 кандидатів, що вступають на бакалаврат. Умова отримання стипендії – наявність Карты поляка або задокументованого польського походження.

Особи, котрі мають Карту поляка, але не приступили до іспитів, організованих Бюро

визнання освіти й міжнародного обміну, при вступі до польських університетів мають ті самі права, що й польські громадяни. Вони також мають право на пільги та матеріальну допомогу, що надаються польським студентам.

Власники Карты поляка мають ще одну можливість, що передбачена саме для них. Рішенням ректора до університету можуть бути зараховані іноземці польського походження і власники Карт, які розпочали безплатне навчання у Польщі. Після закінчення другого курсу (у випадку навчання на бакалавраті, а також після першого курсу магістратури) вони можуть отримати стипендію польського уряду для завершення навчання.

Міністерство зазначає, що іноземці польського походження можуть скористатися стипендіями програмами, кошти на які спрямовуються з цільового резерву державного бюджету і призначаються для допомоги на розвиток. Це стипендіальна програма ім. С. Банаха (магістратура), стипендіальна програма для громадян країн Східного партнерства, які розпочинають навчання в аспірантурі при польських навчальних закладах у галузі гуманітарних та суспільних наук, а також програма для аспірантів та учасників наукових стажувань у галузі технічних наук для громадян країн, що розвиваються.

Томаш ГРОДЕЦЬКИЙ, Польське агентство преси

Dzień Papieski w Kowlu

16 października Towarzystwo Kultury Polskiej w Kowlu zorganizowało spotkanie dla swych członków, uczniów i wszystkich sympatyków szkoły i języka polskiego.

Tym razem wspominaliśmy naszego wielkiego rodaka Jana Pawła II. Na wstępie posłuchaliśmy oryginalnej wypowiedzi z płyty CD, którą papież wypowiedział 2 czerwca 1979 roku на placu Zwycięstwa (dziś jest to plac Piłsudskiego):

«Wołam, ja, syn polskiej ziemi, a zarazem ja, Jan Paweł II, papież. Wołam z całej głębi tego Tysiąclecia, wołam в przeddzień Święta Zesłania, wołam wraz з wami wszystkimi: Niech zstąpi Duch Twój! Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi. Tej ziemi!».

Potem nauczyciel przedstawił в kilku słowach jak przebiegało obchodzenie Dnia Papieskiego в Polsce. Mówił о zbieraniu funduszy dla młodzieży uzdolnionej з małych miejscowości, nagrodach Totus 2014 dla ludzi, którzy działają на rzecz człowieka в różnych dziedzinach, happeningach в różnych miastach, mszach świętych.

Nauczyciel przypomniał, dlaczego wspominaliśmy Jana Pawła II. Mówił о tym jak On pomógł nam przejść з epoki komunistycznej do wolnej Polski. To dzięki niemu в tym roku możemy obchodzić 25 lat wolnej Rzeczypospolitej Polskiej. On uczył nas czym jest miłość człowieka. Rozmawiał з każdym bez względu на wyznanie, kolor skóry, narodowość. Uczył jak można dążyć до pokoju на świecie і prowadzić dialog między różnymi religiami, by wyznanie już nie stanowiło powodu dla wojny. Uczył nas gorącej wiary в Boga і в człowieka. Wspominał swoim udziale в pielgrzymkach papieskich в Gnieźnie в 1979 і в Poznaniu в 1983 roku.

Następnie uczestnicy spotkania obejrzeli film obrazujący działalność Jana Pawła II podczas swego długiego pontyfikatu. Film opowiadał о najważniejszych wydarzeniach od wyboru 16.10.1978 до chwili śmierci 2.04.2005.

Po filmie uczniowie przedstawili program poetycko-muzyczny, w którym recytowali wiersze, opowiadali о najważniejszych wydarzeniach з życia Jana Pawła II, а zespół muzyczny Kowel band zaśpiewał oczywiście ulubioną pieśń papieża «Barke» oraz «List do Boga», «Ty tylko mnie poprowadź», «Sandały», «Dotknij Panie moich oczu» а na koniec wszyscy zaśpiewali piosenkę «Lolek» з refrenem «Nie ma lepszego od Jana Pawła II».

Pani Konsul Dorota Dmuchowska po występie wspominała о swoich spotkaniach з Ojcem Świętym, mówiła jak ważnym dla Polaków był Jego pontyfikat і podziękowała panu Wacławowi Herce – prezesowi TKP в Kowlu за przygotowanie uroczystości. Pan Wacław Herka dziękował wszystkim за przybycie і udział в spotkaniu.

Wiesław PISARSKI, nauczyciel delegowany do pracy dydaktycznej за granicę przez Ośrodek Rozwoju Polskiej Edukacji за Granicą

Папський день у Ковелі

16 жовтня Товариство польської культури в Ковелі організувало зустріч своїх членів, учнів, друзів польської школи та поціновувачів польської мови.

допоміг нам перейти від комуністичної епохи до вільної Польщі. Саме завдяки йому в цьому році ми святкуємо 25-річчя свободи. Папа навчав нас любити людей. Він розмовляв із кожним, незважаючи на релігійну приналежність, колір шкіри, національність. Навчав, як можна досягнути у світі миру і вести діалог між різними релігіями, щоб релігійні погляди не ставали приводом для війни. Навчав нас палкої довіри до Бога і людини. Згадував про свою участь у папських паломництвах до міста Гнезно в 1979 і до Познані в 1983 році.

Далі учасники зустрічі переглянули фільм про діяльність Яна Павла II під час його тривалого понтифікату. Фільм охоплював найважливіші події: від 16 жовтня 1978 року, коли Кароля Войтилу вибрали на папський престол, до моменту його смерті 2 квітня 2005 року.

Після перегляду фільму учні виступили з музично-поетичною програмою, декламуючи вірші, розповідаючи про найважливіші події з життя Яна Павла II, а музичний колектив «Ковель Бенд» виконав улюблену пісню Папи «Баржа», а також «Лист до Бога», «Ти лише мене веди», «Сандалії», «Доторкнись, Господи, моїх очей», а наприкінці всі заспівали пісню «Льолек», у приспіві якої є слова: «Немає кращого від Яна Павла II».

Консул Дорота Дмуховська після виступу згадувала про свої зустрічі з Яном Павлом II та розповіла, яким важливим для поляків був його понтифікат. Вона подякувала голові Товариства польської культури в Ковелі Вацлаву Герці за організацію свята. Останній, у свою чергу, подякував усім присутнім за зустріч.

Цим разом ми згадували нашого великого земляка Яна Павла II. На початку вислухали його автентичну промову, записану на CD-диску, з якою він виступив 2 червня 1979 року на площі Перемоги (сьогодні це площа Пілсудського):

«Закликаю я, син польської землі, а водночас я, Ян Павло II, Папа. Закликаю з усієї глибини цього Тисячоліття, закликаю перед святом Зіслання, закликаю разом із вами всіма: Нехай зійде Дух Твій! Нехай зійде Дух Твій і відновить обличчя землі. Цієї землі!».

Потім учитель коротко розповів, як проходить Папський день у Польщі. Він пригадав про збирання коштів для талановитої молоді з невеликих місцевостей, нагороди «Totus – 2014» для тих, хто dbає про людей у різних сферах життя, про благодійні акції в різних містах, про святі меси.

Учитель наголосив на тому, чому ми згадуємо Яна Павла II. Розповідав про те, як Папа

Веслав ПІСАРСЬКИЙ, учитель польської мови, скерований в Україну Осередком розвитку польської освіти за кордоном

Muzeum w Równem zaprasza

Obecnie w Rówieńskim Obwodowym Muzeum Krajoznawczym wystawia się i przechowuje 140 tys. eksponatów. Dzieje tej instytucji są nie mniej bogate, niż skarby w niej przechowywane. Dlatego proponujemy uwadze naszych Czytelników pierwszy artykuł z cyklu historii tego muzeum.

Pierwsze muzeum w Równem otworzono w 1906 roku. Poszło ono w ślady pierwszego muzeum wiejskiego na Ukrainie, założonego przez barona Fedora Szejngela w Horodku. Podczas I wojny światowej instytucja została okradziona. Bez śladu zniknęło wiele unikatowych eksponatów. W latach 20. XX wieku działalność muzeum wznowiono. Było to muzeum przyrodnicze.

Od 1936 roku w mieście rozpoczyna działalność Muzeum Gospodarcze Wołynia. Na jego podstawie, w lutym 1940 roku, zorganizowano muzeum historyczno-krajoznawcze, którego los był podobny do pierwszego muzeum w Równem. Podczas II wojny światowej wszystkie eksponaty zostały wywiezione do Niemiec. W 1944 roku instytucja wznowiła swoją działalność. Zaczęła ona gromadzić, przechowywać i przedstawiać publiczności materiały ilustrujące przeszłość historyczną i naturalne walory regionu.

W 1975 r. muzeum zostało przeniesione do pomieszczenia byłego gimnazjum (wybudowanego w 1839 r.), którego historia jest związana z postaciami Mykoły Kostomarrowa, Pantelejmona Kulisza, Mychajła Drahomanowa, Wołodymyra Korolenki. W różnych okresach w tym gmachu, oprócz placówek edukacyjnych (liceum, gimnazjum), znajdowały się Departament Oświaty Dyrektoriatu, na czele którego stał Iwan Ohienko, Kuratorium Okręgu Szkolnego Województwa Wołyńskiego, Komisariat Rzeszy Ukraina i komitet obwodowy Komunistycznej Partii Ukrainy.

Budynek został wybudowany w stylu prowincjonalnego klasycyzmu. Ten najlepiej zachowany zabytek architektury XIX wieku umieścił w swoich salach historyczne i przyrodnicze osiągnięcia Rówieńskiego regionu. Muzealna ekspozycja została tu otwarta w grudniu 1978 roku.

Obecnie w Rówieńskim Obwodowym Muzeum Krajoznawczym ekspozuje się i przechowuje około 140 tys. przedmiotów. Są one gromadzone w zbiorach: archeologicznym, etnograficznym, numizmatycznym i przyrodniczym. Są tu także dokumenty, nagrody, rzeczy osobiste wybitnych działaczy społecznych regionu. Szczególne miejsce w zbiorach muzealnych zajmują dzieła wołyńskiego ikonopisania, przedmioty z czasów kozackich, zbiory starodruków i prace pochodzącego z Rówieńskiego słynnego polskiego rzeźbiarza Tomasza-Oskara Sosnowskiego. Corocznie zbiory muzeum są uzupełniane w nowe nabytki, które pojawiają się wskutek wypraw naukowych, współpracy z najstarszymi mieszkańcami obwodu, kolekcjonerami, etnografami. Muzeum składa się

z siedmiu działów i pięciu sekcji. Trzy jego działy mają własne ekspozycje. Są to Muzeum Literackie Ułasa Samczuka i Muzeum Bursztynu położone w Równem przy ulicy Symona Petlury 17, oraz Sarnieńskie Muzeum Historyczno-Etnograficzne.

Rówieńskie Muzeum Krajoznawcze wyróżnia się swoją aktywną działalnością wystawową. W jego salach wystawiano zbiory innych muzeów, zbiory prywatne, projekty artystyczne, dzieła twórców ludowych z różnych zakątków świata. Do stałych ekspozycji zaliczamy wystawę broni białej i palnej «Arsenał Muzealny» i swoisty życiorys miasta oraz jego mieszkańców «Stare Równie».

Interesujące są ekspozycje przedstawiające materiały archeologiczne i etnograficzne. Niepowtarzalność Rówieńskiego pokazano w salach opowiadających o roślinach i zwierzętach regionu, bogactwach wodnych, geologii regionu, wołyńskim bursztynie.

Eksponaty muzeum niejednokrotnie były prezentowane na wystawach w Ostrogu, Łucku, Dniepropietrowsku, Kijowie, Krakowie, Vancouverze, Zamościu. W wielu europejskich krajach przedstawiano Skarbiec Targowicki (ponad 30 ozdób, przeważnie ze srebra; skarb datowany przez naukowców na początek XII wieku, znaleziony na początku lat 70. XX wieku w rejonie młynowskim – red.).

Przez trzy lata, zaczynając od roku 2008, Muzeum organizowało cotygodniowe show intelektualne «Dzień w Muzeum», nadawane na kanale Telewizji Rówieńskiej. Ten wspólny projekt zwyciężył w II Muzealnym Festiwalu Krajowym (Dniepropietrowskie Muzeum Historyczne).

Na terenie Muzeum znajduje się platforma widokowa, gdzie została wystawiona łódź kozacka z XVII wieku, różne rodzaje broni artyleryjskiej, samochody z połowy XX wieku i samolot Jak-50, a także inne eksponaty.

Tradycyjnie, dla mieszkańców Równego i obwodu, w maju jest organizowana impreza folklorystyczno-etnograficzna «Uczta Muzealna», na którą przybywają rzemieślnicy z Rówieńskiego i innych obwodów.

W tym dniu plac przed Muzeum zamienia się w różnokolorowy jarmark. Można tu kupić czy po prostu podziwiać dzieła ukraińskich rzemieślników, wziąć udział w konkursach, potańczyć i pościć wspólnie z folklorystycznymi zespołami kraju.

Muzeum corocznie zwiedza kilkadziesiąt tysięcy osób z wielu zakątków świata. Zapraszamy też Państwa do budynku przy ulicy Drahomanowa 19 w Równem. Będziecie Państwo pod wrażeniem. Zapraszamy!

Rówieńskie Obwodowe Muzeum Krajoznawcze

Рівненський музей запрошує

Сьогодні у Рівненському обласному краєзнавчому музеї експонується та зберігається близько 140 тис. предметів. Історія цієї інституції не менш багата, ніж її skarbi. Пропонуємо увазі наших Читачів першу статтю із циклу, присвяченого її історії.

Перший музей у Рівному створено в 1906 році. Він перейняв естафету першого сільського музею в Україні, заснованого бароном Федором Штейнгелем у селі Городок. У роки Першої світової війни установу пограбували. Тоді безслідно зникло багато унікальних експонатів. У 20-ті роки XX ст. місцевий музей відновлено. Він мав природничий профіль.

Із 1936 року у місті розпочинає діяти господарський музей Волині. На його базі в лютому 1940 року організовано історико-краєзнавчий музей, доля якого подібна до першого рівненського музейного закладу. У роки Другої світової війни всі експонати вивезли до Німеччини. У 1944 році інституція відновила свою роботу. Вона збирає, зберігає та представляє відвідувачам матеріали, що ілюструють історичне минуле та природні особливості краю.

У 1975 році музею передано приміщення колишньої гімназії (збудована в 1839 році), історія якої пов'язана з іменами Миколи Костомарова, Пантелеймона Куліша, Михайла Драгоманова, Володимира Короленка. У різні періоди, окрім навчальних закладів (реального училища, гімназії) у цьому приміщенні перебував департамент освіти уряду Директорії, який очолював Іван Огієнко, кураторіум шкільного округу Волинського воеводства, рейсхскомісаріат «Україна» та обком КПУ.

Будинок збудований у стилі провінційного класицизму. Ця найкраще збережена в місті пам'ятка архітектури XIX ст. розмістила у своїх залах історичні та природні речі Рівненщини. Музейну експозицію тут відкрили у грудні 1978 року.

Сьогодні у Рівненському обласному краєзнавчому музеї експонується та зберігається близько 140 тис. предметів. Вони представляють археологічну, етнографічну, нумізматику, природничу колекції, документи, нагороди, особисті речі відомих діячів краю. Особливе місце в музейній збірці належить творам волинського іконопису, предметам козацької доби, колекції стародруків та роботам уродженця Рівненщини – відомого польського скульптора Томаша-Оскара Сосновського. Щороку музейні фонди поповнюються новими надходженнями, які є результатом наукових експедицій, співпраці зі старожилами, колекціонерами, краєзнавцями. Музей нараховує сім відділів та п'ять секторів. Три його відділи мають власні експозиції. Це – Літературний музей Уласа Самчука та Музей бурштину, котрі розміщені у Рівному по вул. Симона Петлюри, 17, та Сарненський істо-

рико-етнографічний музей.

Активною є виставкова діяльність Рівненського краєзнавчого музею. Його зали приймають виставки інших музеїв, приватних колекцій, художників, народних майстрів із різних куточків світу. Серед постійних експозицій можна відзначити виставку холодної та вогнепальної зброї «Музейний арсенал» та своєрідний життєпис міста і його мешканців «Старе Рівне».

Оригінальними є експозиції, що представляють археологічні та етнографічні матеріали. Самобутність Рівненщини не можна не відчувати у залах, що розповідають про рослинний та тваринний світ, водні багатства, геологію краю, волинський бурштин.

Експонати обласного музею неодноразово представляли місто на виставках, що проходили в Острозі, Луцьку, Дніпропетровську, Києві, Кракові, Ванкувері, Замості. У багатьох європейських країнах демонстрували Торговицький скарб (більше 30 прикрас, переважно срібних; скарб, який науковці датують початком XII ст., знайдено на початку 70-х років XX ст. у Млинівському районі, – ред.).

Протягом трьох років, починаючи із 2008-го, у музеї проходило щотижневє телевізійне інтелектуально-ігрове шоу «День у музеї», що демонструвалось на каналі РТБ. Цей спільний проект став переможцем II Всеукраїнського музейного фестивалю (Дніпропетровський історичний музей).

На території музею розміщено оглядовий майданчик, де експонуються козацький човен XVII ст., різні види артилерійського озброєння, автомобілі середини XX ст., літак Як-50 та інші експонати.

Традиційним для жителів Рівного та області стало проведення у травневі дні фольклорно-етнографічного свята «Музейні гостини», на яке приїждять народні умільці з Рівненщини та сусідніх областей. У цей день майдан перед музеєм перетворюється на багатобарвний ярмарок. Тут можна придбати чи просто помилуватися витворами народних умільців України, взяти участь у конкурсах, потанцювати та поспівати разом із фольклорними колективами краю.

Щорічно поріг музею переступають десятки тисяч відвідувачів із багатьох куточків світу. Завітайте і Ви до будинку по вулиці Драгоманова, 19 у Рівному. Його зали не залишать Вас байдужими. Запрошуємо!

Рівненський обласний краєзнавчий музей

Пам'яті obrońców Ojczyzny

W Mielnikach (w szackim rejonie), 9 października miało miejsce uroczyste pochowanie 7 bezimiennych żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza oraz funkcjonariusza Policji Państwowej.

Zamordowano ich po wzięciu do sowieckiej niewoli w bitwie stoczonej z Armią Czerwoną pod Szackiem we wrześniu 1939 r. W tym dniu odbyło się także oficjalne otwarcie kwatery wojennej.

Na ślady szczątków natrafili specjaliści Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa pracujący wspólnie z archeologami z Wołyńskiego Oddziału Ukrainiejskiej Akademii Nauk, reprezentowanej przez «Wołyńskie Starożytności». Szczątki zostały ekshumowane podczas tegorocznych badawczych prac archeologicznych w obwodzie wołyńskim. Grupą archeologów, podobnie jak w poprzednich latach, kierowała dr Dominika Siemińska.

Mogila oficerów na cmentarzu w Mielnikach, gdzie do zbiorowego grobu złożono szczątki oficerów powstała w 2002 r. W 2010 r. Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa zakończyła prace związane z budową kwatery oficerów i żołnierzy polskich poległych w czasie II wojny światowej w Mielnikach. W kwaterze wojennej spoczywa 18 podoficerów i oficerów z Korpusu Ochrony Pogranicza z Grupy gen. Wilhelma Ruckemana. Nieznaną mogiłę zamordowanych, która zapoczątkowała budowę memoriału poświęconego polskim oficerom, odnalazł po długich poszukiwaniach w 2001 r. krajoznawca

Anatol Sulik. Poszukiwania prowadzone były na zlecenie ówczesnego komendanta Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej w Chełmie oraz Sekretarza Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa.

Ceremonia odbyła się z udziałem wojska polskiego i ukraińskiego, funkcjonariuszy Straży Granicznej i oficerów Policji. Nad szczątkami ofiar odmówiono modlitwę ekumeniczną. W modlitwie uczestniczyli przedstawiciele kościoła rzymskokatolickiego na czele z księdzem biskupem Witalijem Skomarowskim z Łucka oraz duchowni z miejscowych cerkwi.

Na uroczystości obecni byli m.in. Waldemar Strzałkowski, przedstawiciel Kancelarii Prezydenta RP, który na cmentarzu złożył wieniec w imieniu Prezydenta RP, dr hab. Andrzej Kunert, Sekretarz Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa – gospodarz tej uroczystości, przedstawiciel Ministerstwa Kultury z Warszawy, osoby reprezentujące środowiska naukowe i patriotyczne. Władze lokalne reprezentowane były przez przewodniczącego rejonowej administracji w Szacku, merów pobliskich miejscowości, a także przedstawiciela przewodniczącego obwodowej administracji państwowej z Łucka.

KG

Fot. Krzysztof Wasilewski

Пам'яті захисників Вітчизни

У селі Мельники Шацького району 9 жовтня відбулося урочисте перепоховання семи невідомих солдатів Корпусу охорони прикордоння та співробітника Державної поліції.

Їх убили після того, як вони потрапили в полон до Червоної армії. Сталося це під час битви під Шацьком у вересні 1939 року. 9 жовтня відбулося також офіційне відкриття військового захоронення на цьому цвинтарі.

Поховання солдатів у Мельниках виявили спеціалісти Ради охорони пам'яті боротьби і мучеництва, працюючи спільно з археологами волинського відділу Української академії наук, яку представляє підприємство «Волинські старожитності». Останки жертв були ексгумовані під час цього річних археологічних досліджень у Волинській області. Так, як і раніше, група археологів працювала на чолі з Домінією Семінською.

Перепоховання офіцерів на кладовищі в Мельниках уперше було здійснено у 2002 році. У 2010 році Рада охорони пам'яті боротьби і мучеництва закінчила роботу над створенням місця поховання польських офіцерів і солдатів, які загинули під час Другої світової війни в Мельниках. Тут спочивають 18 підфіцерів та офіцерів з Корпусу охорони прикордоння з групи генерала Вільгельма Рукемана. Невідому могилу, яка започаткувала створення меморіалу, присвяченого польським офіцерам, після тривалих досліджень у 2001 р. відкрив

краєзнавець Анатолій Сулік. Пошукові роботи проводилися на замовлення тогочасного команданта Надбужанського відділу прикордонної служби в Хелмі та секретаря Ради охорони пам'яті боротьби і мучеництва.

Церемонія пройшла за участю представників польського та українського війська, співробітників прикордонної служби та поліції. Над останками жертв прочитали екуменічну молитву, в якій узяли участь представники Римсько-католицької церкви на чолі з ординарієм Луцької дієцезії єпископом Віталієм Скомаровським, а також духовенство з місцевих православних церков.

На урочистості були присутні представник Канцелярії президента РП Вальдемар Стшалковський, який поклав на кладовищі вінок від імені президента Польщі, секретар Ради охорони пам'яті боротьби і мучеництва Анджей Кунерт – господар цієї урочистості, представники Міністерства культури з Варшави, наукових та патріотичних середовищ. Місцеву владу представили голова Шацької районної адміністрації, мери та сільські голови навколишніх міст та сіл, а також представник голови Волинської обласної державної адміністрації.

ГК

Фото: Кшиштоф Василевський

Wystawa ikon we Lwowie

10 października 2014 roku w Narodowym Muzeum im. Andrija Szeptyckiego we Lwowie nastąpiło otwarcie poplenerowej wystawy ikon.

Te ikony powstały w tym roku w czasie IV Międzynarodowego Pleneru Ikonopisów na Wołyniu (Centrum Integracji w Zamłyniu, Caritas Diecezji Łuckiej, Ukraina) oraz VI Międzynarodowych Warsztatów Ikonopisów «Ikony święteczne» (Nowica, Polska).

W otwarciu wystawy uczestniczyli duchowni, uczestnicy obu plenerów, przedstawiciele lokalnej władzy, malarze, miejscowi Polacy, dziennikarze. KG RP we Lwowie reprezentował Jarosław Drozd – konsul generalny, a KG RP w Łucku – konsul Krzysztof Sawicki.

Organizatorami pleneru na Wołyniu jest KG RP w Łucku, Katedra Ukrainistyki Uniwersytetu Warszawskiego i środowisko ikonopisów z Polski.

Plener odbył się pod patronatem Beaty Brzywczy – Konsula Generalnego RP w Łucku, ks. bpa Witalija Skomarowskiego – zwierzchnika Kościoła rzymskokatolickiego na Wołyniu i ks. bpa Józefa Howera – zwierzchnika Kościoła grekokatolickiego na Wołyniu.

Organizatorami pleneru w Nowicy jest Stowarzyszenie Przyjaciół Nowicy (www.nowica.art.pl), Bractwo Młodzieży Greckokatolickiej

«Sarepta» oraz Katedra Sztuki Sakralnej ASP we Lwowie.

Patronat nad warsztatami w Nowicy objęli: Metropolita Przemysko-Warszawski – ks. abp Jan Martyniak, Konsul Generalny RP we Lwowie – Jarosław Drozd, i Konsul Generalny Ukrainy w Krakowie – Witalij Maksymenko.

Oba projekty są dobrym przykładem wieloletniej współpracy pozarządowych organizacji oraz instytucji z Polski i z Ukrainy, a celem plenerów i cyklu wystaw poplenerowych jest prowadzenie dialogu duchowego pomiędzy artystami identyfikującymi się zarówno z tradycją zachodnią Kościoła, jak i wschodnią. U podstaw projektu leży potrzeba polsko-ukraińskiej wymiany idei i doświadczeń w przestrzeni wspólnych warsztatów tworzenia sztuki sakralnej i ikonopisu oraz zapoznanie się z religijnym kontekstem bizantyjskiej sztuki sakralnej, a także z kulturowym przenikaniem się wpływów Wschodu i Zachodu.

Opracował Krzysztof Sawicki

Виставка ікон у Львові

10 жовтня 2014 року в Національному музеї у Львові ім. Андрея Шептицького відбулося відкриття післяплерної виставки ікон.

Ікони були написані у цьому році під час IV Міжнародного плеру іконопису на Волині (Центр інтеграції в селі Замлиння, «Карітас» Луцької дієцезії, Україна) та під час VI Міжнародних майстер-класів з іконопису «Святкові ікони» (Новиця, Польща).

У відкритті виставки взяло участь духовенство, учасники обох плерів, представники місцевої влади, художники, місцеві поляки, журналісти. Львівське консульство представив Генеральний консул Ярослав Дрозд, а луцьке – консул Кшиштоф Савицький.

Організаторами плеру на Волині є Генеральне консульство РП у Луцьку, кафедра україністики Варшавського університету та іконописці з Польщі.

Плер відбувся під патронатом Генерального консула Республіки Польща в Луцьку Беати Бжівчи, ординарія Луцької дієцезії Римсько-католицької церкви єпископа Віталія Скомаровського та Луцького екзарха Української греко-католицької церкви єпископа Йосафата Говери.

Організаторами плеру в Новиці є Товариство приятелів Новиці (www.nowica.art.pl), Гре-

ко-католицьке молодіжне братство «Сарепта» та кафедра сакрального мистецтва Львівської національної академії мистецтв.

Патронат над проектом у Новиці взяли Перемишльсько-Варшавський митрополит архієпископ Ян Мартиняк, Генеральний консул РП у Львові Ярослав Дрозд і Генеральний консул України в Кракові Віталій Максименко.

Обидва проекти стали яскравим прикладом багаторічної співпраці неурядових організацій та установ Польщі й України. Мета плерів і циклу виставок – ведення духовного діалогу між художниками, які сповідають як західне, так і східне християнство. В основі проекту лежить необхідність польсько-українського обміну ідеями у сфері сакрального мистецтва та іконопису, а також знайомство з релігійним контекстом візантійського сакрального мистецтва та культурним взаємопроникненням впливів Сходу та Заходу.

Опрацював Кшиштоф Савицький

PRZEGŁĄD FILMÓW UKRAIŃSKICH

ŁĄCZY NAS

BUG

Połączy nas Bug?

Fundacja Współpraca i Porozumienie i Stowarzyszenie Integracji Transgranicznej organizują w Chełmie w dniach 25-26 października Przegląd Filmów Ukraińskich «Łączy Nas Bug».

Podczas dwudniowej imprezy, na którą zapraszamy do Chełmskiego Domu Kultury, zaprezentowane zostaną filmy ukraińskich twórców. Ale to nie wszystko, bo dzień pierwszy przeglądu podsumuje dyskusja «Pogranicze w ogniu» dotycząca zapalnych punktów polsko-ukraińskiej historii. Karnety do nabycia w recepcji ChDK, kosztują 25 zł na całą imprezę (6 filmów).

Chełm dzieli od Ukrainy nie tylko rzeka Bug, ale i granica. W dodatku granica dzieląca Unię Europejską od Europy Wschodniej.

– Mimo że jesteśmy najbliższymi sąsiadami kino ukraińskie jest w naszym kraju niemal zupełnie nieznane i vice versa – polskie produkcje ostatnich lat rzadko trafiały na ekrany ukraińskich kin. Żeby to zmienić, chcemy zorganizować festiwal, który pokazywałby to, co najciekawsze w kinie ukraińskim polskiej publiczności i to, co najciekawsze w kinie polskim widzowi ukraińskiej – podkreśla Wojciech Zakrzewski, prezes Stowarzyszenia «Łączy Nas Bug». – W tym roku chcemy pokazać fabuły podejmujące temat polsko-ukraińskiego pogranicza w czasie II wojny światowej i tuż po jej zakończeniu. To wciąż tematy objęte pewnym tabu i wciąż rzutujące na wzajemne stosunki polsko-ukraińskie.

Będą o tym mówić szeroko zaproszeni na panel dyskusyjny: krytyk filmowy Wojciech Kałużyński, filmoznawca Piotr Kotowski, dr Leon Popek z IPN, Irina Romanczenko, reżyserka i producentka programów telewizyjnych TV Kijów oraz dr Andrzej Wawryniuk, prezes Fundacji Współpraca i Porozumienie.

Dwudniowe święto ukraińskiego kina w Chełmie rozpocznie się w sobotę, 25 października o godz. 15:00, w Chełmskim Domu Kultury.

Sobota, 25 października 2014

Godz. 15:00 – «Szczęście Ty moje» reż. Siergiej Łoźnica, 93 minuty

«Szczęście ty moje» to debiut fabularny znanego dokumentalisty Siergieja Łoźnicy. Sportretował Rosję, którą widzimy oczami kierowcy, policjanta, żołnierza, prostytutki i dziecka. To właśnie z ich wspomnień wyłania się przerażający obraz kraju, w którym życie jest pasmem przemocy, gwałtów i zabójstw. Łoźnica deklaruje, że «Szczęście ty moje» to film oparty na faktach, a losy bohaterów miały swoje odzwierciedlenie w rzeczywistości.

Blok «Pogranicze w ogniu»

Godz. 17:00 – «Żelazna sotnia», reż. Oles Yanchuk, 97 minut

Akcja filmu «Żelazna Sotnia» rozgrywa się na terenach wschodniej Polski, terenach od wieków zamieszkałych przez Ukraińców, którymi na mocy paktu Ribbentrop-Mołotow, zawładnęła bolszewicka Rosja, później III Rzesza, a po wojnie Stalin podarował komunistycznej Polsce. W tym czasie działała sotnia żołnierzy UPA z Michailem Dudoju-Gromenko na czele. Resztki oddziału w 1947 roku przebiły się do kontrolowanej przez

Amerykanów Bawarii. Bohaterowie filmu są prawdziwi.

Godz. 18:45 – «Ogniomistrz Kaleń» reż. Ewa i Czesław Petelscy

«Ogniomistrz Kaleń» – klasyk polskiego kina wojennego czasów Gomułki. Brutalna wojna domowa w Bieszczadach z solidnym ładunkiem propagandy. Świetne role Wiesława Gołasa i Zofii Słaboszowskiej, Leona Niemczyka, Józefa Kosteckiego, Józefa Łodyńskiego, Zdzisław Karczewskiego i Janusza Kłosińskiego. Świetnie pokazane Bieszczady zaraz po wojnie i postacie mieszkających tam ludzi.

Ok. 20:30 – Panel dyskusyjny

Uczestnicy: krytyk filmowy Wojciech Kałużyński, filmoznawca Piotr Kotowski, dr Leon Popek z IPN, Irina Romanczenko, reżyserka i producentka programów telewizyjnych TV Kijów oraz dr Andrzej Wawryniuk, prezes Fundacji Współpraca i Porozumienie.

Niedziela, 26 października 2014

Godz. 12:00 – «Majdan. Rewolucja godności» reż. Siergiej Łoźnica, 96 minut

«Majdan. Rewolucja godności» Siergieja Łoźnicy to obraz głębokich politycznych i społecznych przemian na Ukrainie w grudniu 2013 i lutym 2014. Ukraińcy protestują przeciw dyktaturze prezydenta Wiktora Janukowycza i korupcji rządu. Tłum postanawia walczyć i się broni. Widać solidarność, samopoświęcenie ludzi, którzy chcą zmian, zmian, które sprawią, że Ukraina będzie nowoczesnym państwem, gdzie będzie można spokojnie żyć bez strachu o jutro.

Godz. 14:30 «Ten, który przeszedł przez ogień» reż. Mykhailo Illienko, 110 minut

«Ten, który przeszedł przez ogień» – sfilmowana z rozmachem opowieść o losach Iwana Dacenko, pilota Armii Czerwonej który podczas bombardowania Lwowa trafił do niemieckiej niewoli. Przeżył, ale po to tylko, żeby trafić do łagrów jako wróg ludu i zdrajca. Dacenko ucieka z ZSRR, trafia do Kanady i zostaje wodzem Irokezów.

Godz. 17:00 – «Żegnaj Ukraino!», film fabularny, 115 minut

Ponad 500 osób: reżyserów i scenarzystów, aktorów i producentów, operatorów i dźwiękowców, aktorów i wielu innych zostało zaangażowanych do projektu «Żegnaj Ukraino!» w ciągu dwóch lat jego realizacji. W efekcie powstał obraz, na który składa się 6 filmów krótkometrażowych, specjalnie wybranych przez producentów. Żegnaj Ukraino! Powstał jako projekt o emigracji, w którym młodzi ukraińscy filmowcy starali się bohatera naszych czasów, żeby ostatecznie przekształcić się w film o współczesnej Ukrainie i Ukraińcach.

Ok. godz. 19:00 Zakończenie przeglądu

Informacja wołyńska Волинська інформація

По 80 тис. гривень заборгували за комунальні послуги двоє жителів Луцька. Загальна сума заборгованості населення міста за житлово-комунальні послуги станом на 1 вересня становила понад 40 млн гривень.

Dwóch mieszkańców Łucka ma po 80 tys. hrywien długu komunalnego. Łącznie zadłużenie komunalne mieszkańców miasta w dniu 1 września wyniosło ponad 40 mln hrywien.

Слухачі мистецького факультету Університету третього віку з Ковеля взяли участь у святкуванні 35-річчя Товариства сеньйорів «Золота осінь» із Влодави, з котрим дружать вже протягом кількох років.

Studenci Wydziału Artystycznego Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Kowlu wzięli udział w obchodach 35-lecia Towarzystwa Seniorów «Złota Jesień» z Włodawy. Już od kilku lat te organizacje podtrzymują ścisłe i przyjazne kontakty.

На Театральному майдані в Луцьку відкрили вільну точку доступу wi-fi. Безкоштовним безпроводним доступом до Інтернету можна буде також скористатися на вулицях Лесі Українки і Львівській, на Київському майдані та на проспекті Соборності.

Na Placu Teatralnym w Łucku zamontowano urządzenie WiFi umożliwiające bezpłatne połączenie internetowe. Z darmowego bezprzewodowego połączenia z Internetem można będzie skorzystać także na ulicach Łesi Ukrainki i Lwowskiej, na Kijowskim Majdanie oraz na Alei Sobornosti.

Волиняни можуть безкоштовно виявити фактори ризику серцево-судинних захворювань. Обстеження триватиме з 16 жовтня по 12 грудня 2014 року в Луцькому центрі первинної медико-санітарної допомоги (проспект Волі, 66а) з 8.00 до 12.00.

Mieszkańcy Wołynia mogą zrobić bezpłatne badania w celu oceny ryzyka chorób sercowo-naczyniowych. Można to zrobić od 16 października do 12 grudnia 2014 roku w Łuckim Centrum Pierwszej Pomocy Medycznej (ul. Woli, 66a) od 8.00 do 12.00.

Голова Волинської облдержадміністрації розпорядився розпочати із 24 жовтня опалювальний сезон.

Przewodniczący Wołyńskiej Państwowej Administracji Państwowej podpisał rozporządzenie o rozpoczęciu sezonu grzewczego od 24 października.

СОЛОДКИЙ КАВАЛОК ЛЬВОВА У ТВОЄМУ МІСТІ

ЛЬВІВ

вулиця Сербська, 3
050 430 60 33
067 340 22 67

ЛЬВІВ

вулиця Січових Стрільців, 5
050 378 23 62
067 313 24 03

ЛЬВІВ (аеропорт)

вулиця Любінська, 168
050 43 04 755

ЛЬВІВ (с. Сокільники)

вул. Стрийська,
ТРЦ "King Cross Leopolis"
067 672 51 97
050 434 89 09

КИЇВ

вулиця Горького, 45 (Антоновича)
050 468 41 91

КИЇВ

бульвар Тараса Шевченка, 36
050 370 90 60

КИЇВ

Андріївський узвіз, 2Б
(044) 425 03 20
063 278 74 74

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК

вулиця Мазепи, 6
098 608 57 09

СУМИ

вул. Соборна, 48
099 161 89 63

ЖИТОМИР

майдан Перемоги, 7
(0412) 480 470
099 213 81 82

ВІННИЦЯ

вулиця Соборна, 101
(0432) 562 644
099 230 48 73

УЖГОРОД

вулиця Корзо, 2
096 308 86 88

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

вулиця Проскурівська, 33
050 302 07 09

ДОНЕЦЬК

бульвар Пушкіна, 16
095 758 26 26

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

вулиця Карла Маркса, 55
067 544 44 46

ЗАПОРІЖЖЯ

проспект Леніна, 171
(061) 224 03 53

ТРУСКАВЕЦЬ

вулиця Шевченка, 4
247 53 770
050 378 63 82

ХАРКІВ

вулиця Квітки - Основ'яненка, 12
050 363 2632

ОДЕСА

вулиця Пушкінська, 76
068 525 47 45

ОДЕСА

вулиця Дерибасівська, 31
067 917 21 67

КІРОВОГРАД

вулиця Дворцова, 16/7
050 488 86 8

ПОЛТАВА

вулиця Фрунзе 27/24
099 544 47 57

ЧЕРНІВЦІ

вулиця Ольги Кобилянської, 15
099 085 15 55

KRAKÓW (Польща)

ulica Szewska 7
(+48) 502 090 765

KRAKÓW (Польща)

ulica Stawowa 61
(+48) 502 090 765

WARSZAWA (Польща)

ulica Marszałkowska 84
(+22)8219011

Od Longina Jana Okonia do Franka Sinatry

Від Лонгіна Яна Оконя до Френка Сінатри

Jesień, jak żadna inna pora roku, sprzyja poezji i nadaje strofom zupełnie inny wymiar. Świadczy o tym spotkanie, które zostało zorganizowane 15 października 2014 roku w Wołyńskiej Obwodowej Bibliotece dla Młodzieży.

Осінь, як ніяка інша пора року, сприяє поезії і надає віршам зовсім інший вимір. Про це свідчить зустріч, яка відбулася 15 жовтня 2014 року у Волинській обласній бібліотеці для юнацтва.

Pretekstem rozmowy o poezji, była książka polskiego autora Longina Jana Okonia – «Olśnienia». Longin Jan Okoń napisał 58 książek, a są to wiersze, opowiadania, powieści, szkice i opracowania, których nakład sięga trzech milionów egzemplarzy. Jego utwory tłumaczone są na różne języki świata, a obecny tomik «Olśnienia» przetłumaczyły na język ukraiński poetki: Lila Bondaruk i Tetiana Jakowiuk.

Liryka dwujęzyczna pozwala poznać twórczość nieznanych autorów. Jest to tym bardziej istotne, iż w przypadku «Olśnienia», dotyczy to autora z bliskiego Ukrainie Lublina. Prezentacja książki nie polegała tylko na dzieleniu się translatorskim doświadczeniem poetek, ale była również prezentacją utworów poetyckich L. J. Okonia w języku polskim, przez studentów filologii polskiej w Łucku. Było to dla młodzieży wyjątkowe i wartościowe doświadczenie, ponieważ poproszono ich, aby czytali wiersze bez żadnego przygotowania, na żywo.

W trakcie spotkania okazało się, że taki projekt współpracy na polu literackim i translatorskim, został zapoczątkowany jeszcze w 2006 roku na Międzynarodowych Warsztatach Literacko-Malarskich, zorganizowanych przez Krasnostawski Dom Kultury w Krasnymstawie, w czasie,

gdy funkcję dyrektora pełnił jeszcze pan Andrzej Leńczuk. Pokłosiem ówczesnego międzynarodowego spotkania (Białoruś, Ukraina i Polska) stał się tomik poetycki «Poezjowanie nad rzeką», ilustrowany pracami artystów malarzy uczestniczących w warsztatach. Dziwnym zbiegiem okoliczności, okazało się, że na tym spotkaniu znaleźli się uczestnicy warsztatów z Krasnegostawu, czyli Mychajło Łapkiw, Lila Bondaruk, Tetiana Jakowiuk i Jadwiga Demczuk, która uczy języka polskiego w Łucku, jako nauczycielka delegowana przez Ośrodek Rozwoju Polskiej Edukacji za Granicą.

Organizatorzy stworzyli cudowną atmosferę i nastrojowy, jesienny klimat, a kameralność imprezy sprzyjała nie tylko poezji, ale i piosence. Wira Kumanowska, kierownik Działu Krajoznawczego Wołyńskiej Obwodowej Biblioteki dla Młodzieży, zaśpiewała piękną piosenkę Franka Sinatry «Jesienne liście», której słowa przełożyła z angielskiego na język ukraiński Lila Bondaruk. Akompaniowała wykładowca Łuckiej Szkoły Muzycznej nr 1 im. Fryderyka Chopina Olga Kozyrka.

Zaczęło się od wierszy Longina Jana Okonia, a skończyło na piosence Franka Sinatry. I na tym właśnie polega urok nieprzewidywalnych, jesiennych poetyckich spotkań.

MW

Приводом до розмови про поезію стала книжка польського автора Лонгіна Яна Оконя «Осіяння» («Olśnienia»). Він написав 58 книг, серед них вірші, оповідання, романи, нариси та дослідження, тираж яких складає 3 мільйони примірників. Його твори перекладено багатьма мовами світу, а збірку «Осіяння» переклали українською поетеси Лілія Бондарук і Тетяна Яков'юк.

Двомовна лірика дозволяє пізнати творчість невідомих авторів. У випадку «Осіяння» це важливо ще й тому, що мова йде про автора із близького до України Любліна. Під час презентації книги поетеси поділилися перекладацьким досвідом, а студенти Східноєвропейського національного університету, котрі навчаються на польській філології, представили мовою оригіналу поетичні твори Лонгіна Яна Оконя. Для молодих людей цей досвід був унікальним і цінним, оскільки їх попросили прочитати вірші без будь-якої підготовки.

У ході зустрічі з'ясувалося, що такий проект співпраці в галузі літератури і перекладу започатковано ще у 2006 році на Міжнародному семінарі літератури та живопису, який організував Будинок культури в Красниставі в той час, коли директором ще був Анжей Ленчук. Результатом тодішньої

міжнародної зустрічі (Білорусь, Україна і Польща) стала збірка віршів «Поезювання на річці» («Poezjowanie nad rzeką»). Її проілюстрували творами художників, які брали участь у семінарі. За дивним збігом обставин виявилось, що на зустріч у Луцьку завітали учасники семінару, що відбувався у 2006 році в Красниставі: Михайло Лапків, Лілія Бондарук, Тетяна Яков'юк і Ядвіга Демчук, вчителька польської мови в Луцьку, скерована Осередком розвитку польської освіти за кордоном.

Організатори створили чудову атмосферу, осінній настрій, а неформальна атмосфера події була сприятливою не тільки для виконання віршів, а й пісень. Завідувач відділу краєзнавства Волинської обласної бібліотеки для юнацтва Віра Кумановська виконала пісню Френка Сінатри «Осіньне листя», слова якої переклала з англійської мови на українську Лілія Бондарук. Акомпанувала їй викладачка Луцької музичної школи № 1 імені Фредеріка Шопена Ольга Козирська.

Усе почалося з віршів Лонгіна Яна Оконя, а закінчилося піснею Френка Сінатри. Власне в цьому і полягає чарівність непередбачуваних осінніх поетичних зустрічей.

BM

Kilka słów o Miłoszu

Кілька слів про Мілоша

15 października w Wołyńskiej Obwodowej Bibliotece dla Dzieci odbyło się spotkanie czytelników z Wasylem Słapczukiem, Petrem Korobczukiem i Wołodumyrem Łysym.

15 жовтня у Волинській обласній бібліотеці для дітей проходила зустріч читачів із Василем Слпчуком, Петром Коробчуком та Володимиром Лисом.

Pisarze, którzy wspólnie z Wołyńską Obwodową Biblioteką dla Dzieci realizują projekt «Świat Pogranicza», tym razem zapoznali miłośników literatury z twórczością polskiego modernisty i noblisty w dziedzinie literatury Czesława Miłosza. Projekt ma na celu zapoznać dzieci z kulturą europejską i wybitnymi postaciami krajów graniczących z Wołyniem.

Spotkanie rozpoczęło się od wysłuchania nagrania wiersza Czesława Miłosza. Pisarze opowiedzieli publiczności o twórczości i życiu

wybitnego polskiego poety. Wasył Słapczuk przyniósł książki autora z własnego zbioru bibliotecznego i cytował fragmenty jego utworów. Petro Korobczuk i Wołodumyr Łys wyrazili zgodne opinie, że Czesław Miłosz to poeta niestandardowy. Podczas spotkania pisarze podejmowali kwestię przetłumaczenia literatury europejskiej na język ukraiński. Pod koniec bibliotekarze zaproponowali wysłuchanie nagrań wierszy Miłosza «Sens» i «Dar».

Walentyna MELNYK

Письменники, які разом із Волинською обласною бібліотекою для дітей об'єдналися навколо проекту «Світ пограниччя», цього разу познайомили любителів літератури з творчістю польського модерніста і лауреата Нобелівської премії з літератури Чеслава Мілоша. Мета проекту – наблизити дітям європейську культуру, визначних постатей тих держав, які межують із Волинню.

Зустріч розпочалася із прослуховування аудіозапису вірша Чеслава Мілоша. Далі письменники представили творчість та біо-

графію видатного польського поета. Василь Слпчук приніс книги автора із власної домашньої бібліотеки, зачитував уривки його творів. Петро Коробчук і Володимир Лис зійшлися на думці, що Чеслав Мілош нестандартний поет. Під час заходу письменники говорили про важливість перекладу європейської літератури українською мовою. На завершення бібліотекарі ввімкнули для прослуховування вірші Мілоша «Сенс» і «Дар».

Валентина МЕЛЬНИК

Informacje Lubelskie

■ Pesymistyczne są prognozy Głównego Urzędu Statystycznego dotyczące ubytku mieszkańców Lubelszczyzny. Otóż obecnie w Lubelskiem mieszka 2 mln 148 tys. mieszkańców. Wg prognozy tego Urzędu, w ciągu najbliższych 35 lat, będzie ich mniej o 437 tys. To tak, jakby w ciągu tych 35 lat, wyludniły się całe miasta: Lublin, Zamość i Łęczna. Razem z Lubelskiem wyludniać się będzie cała Polska, z tym, że w mniejszym zakresie. W sumie do 2050 roku w całym kraju ubędzie 4,5 mln osób. Stan ludności utrzyma się na dotychczasowym poziomie jedynie w województwie mazowieckim. Główny powód zmniejszania się stanu ludności to ujemny przyrost naturalny.

■ Maturzyści – laureaci olimpiad centralnych, którzy wybiorą studia na lubelskich wyższych uczelniach, dostaną stypendia, w wysokości 400 złotych miesięcznie dla każdego. To nowy pomysł lubelskiego Ratusza na zatrzymanie najlepszych absolwentów szkół ponadgimnazjalnych. Program ma wejść w życie od przyszłego roku akademickiego. W ubiegłym roku szkolnym takich uczniów, laureatów centralnych olimpiad, podchodzących z Lubelskiego, było 136.

■ W Lubelskiem oddano do użytku największą w kraju farmę fotowoltaiczną w gminie Rossosz. To pierwsza elektrownia słoneczna w województwie lubelskim. Zamontowano w gminie blisko 6 tys. paneli fotowoltaicznych, zamieniających energię słoneczną na prąd elektryczny. Instalację zamontowano w Bordziłówce gmina Rossosz. Samorządową Spółkę «Energia Dolina Zielawy» tworzy 5 gmin: Wisznice, Jabłoń, Sosnowka, Rossosz i Podedwórze. Koszt «imprezy» wyniósł ponad 7 milionów złotych. Oficjalne otwarcie tej elektrowni słonecznej, nastąpi w dniu 6 listopada b.r.

■ Świat, panicznie boi się wirusa Eboli. Wszędzie trwają gorączkowe przygotowania, aby w razie pojawienia się Eboli, w jakimś stopniu przeciwdziałać zgubnemu działaniu. W Lublinie obradowali uczestnicy Zespołu Zarządzania Kryzysowego u Wojewody. Stwierdzono, że niebezpieczeństwo pojawienia się w Lubelskiem wirusa Eboli, jest nikłe, ale trzeba «dmuchać na zimne». Z miejsc zagrożonych w Afryce nie ma bezpośrednich lotów do Polski. Jednak w lubelskich szpitalach, z oddziałami chorób zakaźnych, zarządzono ostre pogotowie. Najlepiej przygotowane są szpitale w Białej Podlaskiej i Lublinie.

■ Poda ubranie, zakręci kran z wodą, przypomni o lekach. Te ważne czynności wykona wymyślony przez lubelskich naukowców robot dla chorych na Alzheimer'a. Jest to urządzenie «na kółkach», aby mogło podążać za człowiekiem. W «Kurierze Lubelskim» popularnym dzienniku Lublina, napisano «robot to bardzo dobry człowiek». Istotnie! I mogą się nim pochwalić lubelscy naukowcy z Uniwersytetu Medycznego. Zespołem zajmującym się robotem, kieruje prof. dr. Konrad Rejdak. Nad stworzeniem robota pracowali i nadal pracują naukowcy z katedry i Kliniki Neochirurgii Uniwersytetu Medycznego w Lublinie wraz ze specjalistami z Niemiec, Włoch, Grecji, Hiszpanii i Wielkiej Brytanii. Wśród twórców urządzenia jest także lubelska firma «Accrea». Wartość całego przedsięwzięcia to 4 mln złotych. Pieniądze głównie pochodzą z funduszy unijnych. Do sprzedaży, ten cenny robot trafi w 2018 roku.

■ W dniu 5 października 2014 roku zmarła jedna z najwybitniejszych animatorek amatorskiego ruchu teatralnego w Polsce, a zwłaszcza w Lubelskiem, Regina Możdżeńka. Urodziła się w 1922 roku w Lubomli na Wołyniu. Poetka, reżyserka teatralna, scenarzystka, powszechnie znana i ceniona, animatorka lubelskiej kultury. Od 1987 roku wykładowca kultury słowa i reżyserii na UMCS-ie. Za swą owocną pracę była wielokrotnie nagradzana, zarówno na szczeblu wojewódzkim jak i ogólnopolskim. «Cała moja twórczość związana jest z człowiekiem – mówiła Pani Regina – a ja po prostu, szukam człowieka w człowieku».

■ Dużą wartość, zarówno sakralną jak i materialną, ma obraz Matki Bożej Latyczowskiej. Obraz jest datowany na połowę XV wieku Autor nieznany. A jest to kopia słynnego wizerunku Matki Bożej Śnieżnej z Bazyliki Santa Maria Maggiore w Rzymie. Pod koniec XV wieku obraz przywieźli do Latyczowa (Ukraina) dominikanie. Otrzymali go od Papieża Klemensa VIII. Wiadomo, że był on tam w 1606 roku. Zawsze otaczany przez wiernych wielkim kultem i czcią. Gdy wybuchło powstanie Chmielnickiego, Dominikanie wywieźli obraz do Lwowa. Do Latyczowa wrócił dopiero w 1722 roku Na stałe jednak obraz nie został w Latyczowie. Pod koniec wojny polsko-bolszewickiej w 1920 roku obraz wywieziono do Warszawy, a potem do katedry w Łucku. Obraz zawsze słynął z wielu cudów. Łuck musiał opuścić w konspiracji przed komunistami. Siostry – Służki Najświętszej Marii Panny przewiozły go do Lublina. Był, nadal w konspiracji, przechowywany w mieszkaniach Sióstr. Potem obraz znalazł się w lubelskim kościele przy ulicy Bursztynowej. Jest tam, i jak dotąd wszędzie, otaczany wielką czcią i kultem.

■ 1 Miejska Biblioteka Publiczna we Włodawie drugi raz z rzędu, została uznana za najlepszą bibliotekę w Lubelskiem. Brała udział w ogólnopolskim rankingu Dziennika «Rzeczpospolita» oraz Instytutu Książki. Generalnie włodawska Książnica, wśród 800 placówek w wiejskich gmin, miejsko-wiejskich i miast do 15 tys. mieszkańców, zajęła 24 miejsce w Polsce, natomiast w Lubelskiem, zajmuje pierwszą pozycję.

■ Parę lat temu był to eksperyment. Teraz rzecz można, eksperyment w pełni udany. A dotyczy on Zespołu Szkół im. księdza Antoniego Kwiatkowskiego w Bychawie. W dziesięciu klasach Liceum Ogólnokształcącego oraz w Gimnazjum uczy się 300 uczniów, z czego 55 stanowią Ukraińcy. Młodzi Ukraińcy mają tu dobry klimat do nauki. Szkoły w Bychawie mają doskonałą bazę lokalową. Jest kryta pływalnia, hala sportowa, dużo boisk «na powietrzu». Uczniowie, uzdolnieni muzycznie, grają w Szkolnej Orkiestrze Dętej. Jest ona doskonałą wizytówką wszystkich szkół Lubelszczyzny.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

■ Песимістичними є прогнози Головного управління статистики щодо зменшення кількості жителів Люблінщини. Нині в цьому воєводстві проживає 2 мільйони 148 тисяч осіб. Згідно з прогнозами управління, впродовж найближчих 35 років їхня кількість зменшиться на 437 тисяч. Це так, як ніби зникли цілі міста Люблін, Замость і Ленчна. Разом із Люблінщиною кількість населення буде зменшуватися в усій Польщі, проте в менших масштабах. Загалом до 2050 року в усій країні кількість населення зменшиться на 4,5 мільйони осіб. На нинішньому рівні вона залишиться тільки у Мазовецькому воєводстві. Головна причина такої ситуації – від'ємний природний приріст.

■ Випускники середніх шкіл, котрі є лауреатами загальнопольських олімпіад та виберуть навчання у люблінських вищих навчальних закладах, отримають стипендії розміром 400 злотих щомісяця на особу. Це нова ідея Люблінської міської ради. Вона має на меті сприяння тому, щоб найкращі випускники середніх шкіл залишалися в місті. Програму почнуть реалізовувати з наступного навчального року. В минулому навчальному році таких лауреатів центральних олімпіад із Люблінщини було 136.

■ На Люблінщині, в гміні Россоз, збудовано найбільшу в країні фотоелектричну станцію. Це перша сонячна електростанція в Люблінському воєводстві. У гміні встановлено близько 6 тис. фотоелектронних панелей, котрі перетворюють сонячну енергію в електричний струм. Обладнання розташоване в Бордзілувці, що в гміні Россоз. Самоврядне товариство «Енергія долини Зелави» об'єднує 5 гмін: Вішніце, Яблонь, Соснувка, Россоз та Подедвуже. Вартість такого проекту становить понад 7 мільйонів злотих. Офіційне відкриття цієї сонячної електростанції відбудеться 6 листопада 2014 року.

■ Світ панічно боїться вірусу Ебола. Всюди тривають швидкі приготування, щоб у разі появи Ебола якимось чином протидіяти смертоносній загрозі. Люблінський воєвода провів засідання членів Команди кризового управління. Учасники зустрічі ствердили, що можливість появи вірусу Ебола на Люблінщині невелика, проте треба «дмухати на холодне». Із заражених місць в Африці немає безпосередніх рейсів до Польщі. Проте в люблінських лікарнях з інфекційними відділеннями розпочалася інтенсивна підготовка до боротьби з вірусом. Найкраще підготовлені на сьогоднішній день лікарні в Білій Підлясці та Любліні.

■ Подасть одяг, закриє кран із водою, нагадає про ліки. Такі найважливіші дії виконає створений люблінськими науковцями робот для хворих на Альцгеймера. Це пристрій «на колесах», який доглядатиме за людиною. У популярному щоденному виданні «Kurier Lubelski» написано: «Робот – це дуже добра людина». Ним можуть похвалитися люблінські науковці з Медичного університету. Командою, яка займається пристроєм, керує професор Конрад Рейдак. Над створенням робота працювали і продовжують це робити науковці з кафедр і клініки нейрохірургії Медичного університету в Любліні разом із фахівцями з Німеччини, Італії, Греції, Іспанії та Великобританії. Серед творців пристрою є також люблінська фірма «Ассреа». Вартість усього проекту – 4 мільйони злотих. Гроші надають переважно європейські фундації. У продаж цей цінний робот потрапить у 2018 році.

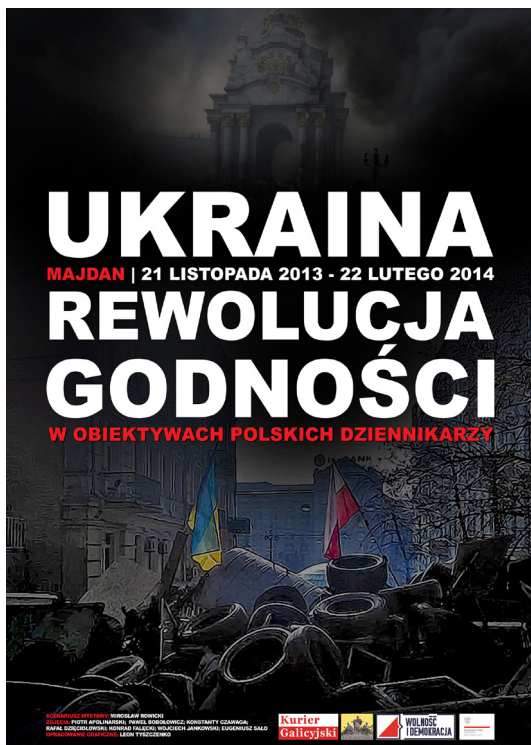
■ 5 жовтня 2014 року померла Регіна Мождженська – одна з найталановитіших театральних діячок Польщі. Вона народилася у 1922 році в Любомлі, що на Волині. Поетеса, театральний режисер, сценаристка, відомий представник люблінської культури. З 1987 року – викладач культури слова та режисерської роботи в Університеті Марії Кюрі-Склодовської в Любліні. За плідну роботу її багато разів нагороджували як на воєводському, так і на загальнопольському рівні. «Уся моя творчість була пов'язана з людиною, – говорила пані Регіна, – а я просто шукаю людину в людині».

■ Велику цінність, як духовну, так і матеріальну, має ікона Матері Божої Лeticівської. Вона датована серединою XV століття. Автор невідомий. Це копія відомого образу Матері Божої Сніжної з базиліки Святої Марії Маджоре в Римі. Наприкінці XV століття ікону привезли до Летичева (Хмельницька область, Україна) домініканці. Вони отримали її від Папи Клементи VIII. Відомо, що образ перебував у цьому місці у 1606 році. Люди зажди оточували його великою шаною і вірою. Коли почалося повстання Хмельницького, домініканці вивезли ікону до Львова. До Летичева вона повернулася аж у 1722 році. Однак на постійно тут не залишилася. Наприкінці польсько-більшовицької війни, у 1920 році, ікону Матері Божої Лeticівської вивезли до Варшави, а згодом привезли в Кафедральний костел у Луцьку. Ця ікона зажди була відомою як чудотворна. З Луцька її вивезли, щоб урятувати від комуністів. Сестри-служниці Найсвятішої Диви Марії перевезли ікону до Любліна, переховували у своїх домівках. Згодом її знайшли в костелі на вулиці Бурштиновій. Вона перебуває там і донині. Віруючі, як раніше, шанують її.

■ Міська громадська бібліотека у Влодаві вдруге визнана найкращою бібліотекою на Люблінщині. Вона брала участь у загальнопольському рейтингу щоденної газети «Rzeczpospolita» та Інституту книжки. Влодавська книгозбірня серед 800 подібних бібліотек сіл, гмін, містечок та міст із населенням до 15 тис. осіб зайняла 24 місце у Польщі, а на Люблінщині – перше.

■ Кілька років тому це був експеримент. Зараз можна говорити, що він повністю вдался. Мова йде про Об'єднання шкіл ім. Ксьондза Антонія Квятковського в Бихаві. У десяти класах загальноосвітнього ліцею та в гімназії навчається 300 учнів, з яких 55 – українці. Для них тут створені добрі можливості для навчання. Школи в Бихаві мають розвинену базу. Тут є критий басейн, спортзал, багато ігрових майданчиків під відкритим небом. Талановиті діти грають у шкільному духовому оркестрі. Він є ідеальною візитівкою всіх шкіл Люблінщини.

Адам ТОМАНЕК

Majdan w obiektywie polskich dziennikarzy

Майдан в об'єктиві польських журналістів

Zdjęcia polskich dziennikarzy z wydarzeń na Majdanie można obejrzeć w Akademii Ostrogskiej. Wystawa «Ukraina – rewolucja godności» została otwarta w Ostrogu 13 października 2014 r.

Фотографії, виконані польськими журналістами на Майдані, можна подивитися в НУ «Острозька академія». Виставку «Україна – революція гідності» відкрили 13 жовтня 2014 року.

W najbliższym czasie zdjęcia prezentowane będą również w innych miastach łuckiego Okręgu Konsularnego – w Tarnopolu, Łucku i Dubnie. Wystawa składa się z 32 plansz – prac polskich dziennikarzy: Piotra Apolinarskiego, Pawła Bobołowicza, Konstantego Czawagi, Rafała Dzieciółowskiego, Konrada Fałęckiego, Wojciecha Jankowskiego, Eugeniusza Sała, którzy byli na Majdanie w Kijowie w ciągu wszystkich trzech miesięcy protestu. Fotografie dokumentują historię wydarzeń od 21 listopada 2013 roku do 22 lutego 2014 roku, włącznie z nieprawdopodobnie agresywną napaścią na pokojowych manifestantów.

Organizatorami wystawy jest gazeta «Kurier Galicyjski», ukraińsko-polski «Klub Galicyjski», przy poparciu polskiej fundacji «Wolność i Demokracja» i polskiego MSZ.

Nie bez przyczyny pierwszym miejscem ekspozycji wystawy w Łuckim Okręgu Konsularnym stała się właśnie Akademia Ostrogska, studenci bowiem tej uczelni, a także wielu absolwentów uczestniczyło czynnie od początku w Majdanie, a wykładowcy starają się utrzymać wśród studentów pamięć o proteście. Pomieszczenia wystawnicze i sale wykładowe – co jest warte podkreślenia – są zawsze otwarte na różne inicjatywy naszego konsulat. KG RP w Łucku zorganizował wspólnie z Akademią już kilkadziesiąt ważnych przedsięwzięć – prelekcji, prezentacji różnych projektów, wystaw czy pokazów filmowych w formule spotkań dyskusyjnych.

KG

Niewdowi ця виставка буде представлена в інших містах Луцького консульського округу: в Тернополі, Луцьку та Дубні. Виставка складається з 32 таблиць, на яких представлені роботи польських журналістів: Пьотра Аполінарського, Павла Боболовича, Константина Чаваги, Рафала Дзенцьоловського, Конрада Фаленцького, Войцеха Янковського, Євгена Сало, які були на Майдані у Києві протягом усіх трьох місяців протесту. Фотографії зафіксували історію подій, починаючи з 21 листопада 2013 року до 22 лютого 2014 року, в тому числі надзвичайно агресивні напади на мирних маніфестантів.

Організаторами виставки є газета «Кур'єр Галиційський» та українсько-польський «Клуб Галиційський» за підтримки Фундації «Свобода і Демократія» і польського МЗС.

«Острозька академія» стала першим місцем експонування виставки в Луцькому консульському окрузі, бо саме студенти цього навчального закладу, а також багато випускників взяли активну участь у Майдані від самого його початку, а викладачі намагаються зберегти серед студентів пам'ять про протест. Варто підкреслити, що виставкові приміщення та лекційні зали завжди відкриті для різних заходів, які організовує наше консульство. Генеральне консульство РП у Луцьку спільно з університетом організувало вже кілька десятків важливих заходів – лекцій, презентацій різних проєктів, виставок, а також кінопоказів у рамках дискусійних зустрічей.

ГК

«Anioł Ognisty Wołynia»

Takie hasło przyświecało XIX edycji konkursu recytatorskiego, który odbył się 19 października 2014 r. w Krzemieńcu.

Ze względu na obecną sytuację polityczną uczestnikami konkursu byli wyłącznie uczniowie szkół krzemienieckich. Zebranej publiczności dostarczyli oni wielu wrażeń emocjonalnych, gdyż wiersze recytowano i po polsku, i po ukraińsku.

Szacowne jury w składzie: Tamara Senina, Olga Birkowa oraz Elena Pasiecznik po długich i burzliwych obradach wskazało zwycięzców. Cieszy nas to, że wśród nagrodzonych znalazły się osoby, które uczęszczają na lekcje języka

polskiego organizowane przez Towarzystwo Odrodzenia Kultury Polskiej im. Juliusza Słowackiego. A są to: Jana Szyrma, Jana Hawryluk, Karolina Ochocka i Arina Berda. Uczestniczki konkursu przygotowała Barbara Dziurkowska – nauczycielka języka polskiego skierowana do pracy w Krzemieńcu przez Ośrodek Rozwoju Polskiej Edukacji za Granicą.

Jan MOROZIUK,
prezes Towarzystwa Odrodzenia Kultury Polskiej

«Вогнистий ангел Волині»

Під таким гаслом пройшов XIX Декламаторський конкурс, який відбувся 19 жовтня 2014 року в Кременці.

З огляду на сьогоднішню політичну ситуацію в Україні, учасниками конкурсу були тільки учні кременецьких шкіл. Вони подарували аудиторії багато емоційних переживань, читаючи вірші польською та українською мовами.

Журі у складі Тамари Сениної, Ольги Біркової та Олени Пасічник після довгого і бурхливого обговорення визначило переможців. Ми раді, що серед них були учні, які відвідують

заняття польської мови, організовані Товариством відродження польської культури імені Юліуша Словацького. Це, зокрема, Яна Ширма, Яна Гаврилюк, Кароліна Охоцька й Аріна Берда. Конкурсантів підготувала Барбара Дзюрковська – вчителька польської мови, скерована до Кременця Осередком розвитку польської освіти за кордоном.

Ян МОРОЗЮК,
голова Товариства відродження польської культури

Nauczyciele też się uczą...

Nauczyciele języka polskiego w Łucku wzięli udział w zajęciu szkoły bazowej z metodologii nauczania języka polskiego. Gimnazjum nr 4 gościnnie powitało uczestników imprezy w miesiącu październiku.

Uczenie się języków obcych jest obecnie jednym z kluczowych elementów kształtowania młodzieży. Nauczyciele stają więc przed niełatwymi, ale i ciekawymi zadaniami. Współczesna rzeczywistość szkolna wymaga bowiem, aby młodzi ludzie byli pewni siebie, ale także wrażliwi i otwarci na świat. Dlatego nauczyciele stale doskonalą swój warsztat zawodowy.

W związku z tym, na kolejnym spotkaniu w szkole bazowej z metodologii nauczania języka polskiego, zgromadziło się wielu uczestników. Tutaj wzbogacali swe doświadczenia nauczyciele prawie wszystkich szkół Łucka, w których język polski jest nauczany jako drugi język obcy; a takich szkół w mieście jest obecnie 14.

Warsztaty prowadziła pani Jadwiga Demczuk, nauczycielka języka polskiego, delegowana przez Ośrodek Rozwoju Polskiej Edukacji za Granicą. Zaprezentowała ona różne interaktywne metody pracy, które zachęcają uczniów do komunikowania się w języku polskim. «Główne

zadanie lekcji polega na tym – powiedziała pani lektorka – aby uczeń zapamiętał i zrozumiał coś, czego wcześniej nie rozumiał, zrobił dobrze to, czego wcześniej zrobić nie potrafił. W tym celu należy stosować różne metody...» Wszyscy obecni, zarówno młodzi, jak i doświadczeni nauczyciele, chętnie brali udział we wszystkich «uczniowskich» zabawkach. Pozytywny i przyjazny klimat towarzyszył całemu zajęciu.

Oprócz warsztatów, poloniści mieli okazję omówić z metodykiem Miejskiego Zarządu Oświaty Oksaną Czuchnową problemy i perspektywy nauczania języka polskiego. Swiżłana Zińczuk przedstawiła regulamin pracy Związku Nauczycieli Polonistów im. Gabrieli Zapolskiej.

Warto podkreślić, że popularność języka polskiego w naszym regionie ciągle wzrasta, dlatego spotkania w tym formacie są bardzo pożyteczne i potrzebne.

Iryna SZAJDEWYCZ, Swiżłana ZIŃCZUK

Учителі також навчаються...

Учителі-полоністи Луцька взяли участь у занятті опорної школи з методики викладання польської мови. Гімназія № 4 гостинно приймала учасників заходу цими жовтневими днями.

Вивчення іноземної мови сьогодні є одним із ключових елементів формування молодих особистостей. Це ставить перед педагогами нелегке, але надзвичайно цікаве завдання: виховати учня відкритим до світу, впевненим та інтелектуально розвиненим. Вчителі при цьому повинні постійно удосконалювати свою професійну майстерність.

Саме тому на черговому занятті опорної школи з методики викладання польської мови було людно. Тут збагачували свій досвід учителі майже всіх шкіл Луцька, де польська вивчається як друга іноземна мова, а таких у місті нині вже 14.

Майстер-клас проводила пані Ядвіга Демчук – вчителька польської мови, скерована в Україну Осередком розвитку польської освіти за кордоном. Вона представила різні інтерактивні методи роботи, котрі спонукають учнів до комунікації польською мовою. «Головне завдання уроку, – говорить викла-

дач, – аби учень запам'ятав, зрозумів щось, чого раніше не розумів, зробив добре те, чого раніше не вмів. Для цього потрібно використовувати різні методи...» Усі присутні, і молоді, й досвідчені вчителі охоче брали участь у всіх «учнівських» забавах. Атмосфера позитиву і приязні панувала впродовж усього заняття.

Окрім участі в майстер-класі, полоністи мали можливість обговорити з методистом міського управління освіти Оксаною Чухною проблеми та перспективи у вивченні польської мови. План роботи Спільки вчителів-полоністів ім. Габрієлі Запольської представила Світлана Зінчук.

Очевидно, що популярність польської мови у нашому регіоні невпинно зростає, тому зустрічі у такому форматі надзвичайно корисні та необхідні.

Ірина ШАЙДЕВИЧ, Світлана ЗІНЧУК

KONKURS «Śpiewajmy polską poezję» КОНКУРС «Співаймо польську поезію»

1. Konkurs odbędzie się 22 listopada, w sobotę 2014 w Kowlu.

2. Początek konkursu o godzinie 13.00.

3. Miejsce konkursu: Szkoła Muzyczna w Kowlu, ul. Leontowicza 1 (wejście od ulicy Teatralnej).

4. W konkursie mogą wystąpić soliści i zespoły amatorskie z Ukrainy i Polski.

5. Uczestnicy prezentują wybrane piosenki do tekstów poetów polskich (maksimum 2).

6. W konkursie uczestnicy mogą grać na swoich instrumentach, mogą też posłużyć się nagrany podkładem na płycie.

7. W konkursie mogą wziąć udział uczestnicy wykonujący piosenki kwalifikujący się do polskiej poezji śpiewanej.

8. Minimum wiekowe określa się na 13 lat.

9. Zgłoszenie należy przesłać na adres mailowy n_baletska@yahoo.com, lub w.pisarski@interia.pl do 05 listopada 2014 r.

10. Organizatorzy powołają Jury, które przyzna nagrody i wyróżnienia.

11. Wszyscy uczestnicy otrzymują dyplomy uczestnictwa.

12. Wszyscy zainteresowani konkursem mogą pisać na powyższe e-maile i telefonować pod numery: p. Natalia Balecka 096 942 4450, 066 145 7684, p. Wiesław Pisarski 093 205 8844, 066 755 4296.

13. Organizatorzy zapewniają zwrot kosztów podróży i posiłek.

14. Polecamy takich wykonawców poezji jak Marek Grechuta, Czesław Niemen, Ewa Demarczyk, Grzegorz Turnau, Jacek Kaczmarski, Artur Andrus, Antonina Krzysztoń, Jan Wolek, Leszek Długosz, Stare Dobre Małżeństwo. Wojciech Bellon, Magda Umer, Przemysław Gintrowski, Elżbieta Adamiak, Jerzy Filar, Marek Dyjak, Elżbieta Wojnowska, Mirosław Czyżykiewicz, Paweł Orkisz, Jacek Klejff, Piotr Rogucki, Kuba Sienkiewicz, Dorota Ślęzak, Stan Borys, Michał Bajor, Anna Szałapak, Beata Rybotycka, Jacek Wójcicki, Federacja Bardów Lubelskich, Natasza Czarmińska, Jacek Różański, Jarosław Chojnacki, Robert Kasprzycki, Czerwony Tulipan, Jarosław Wasik.

Pełna lista wykonawców pod linkiem: http://pl.wikipedia.org/wiki/Kategoria:Polscy_wykonawcy_poezji_%C5%9Bpiewanej

Czekamy też na śpiewanie wybranych przez siebie polskich wierszy do własnej muzyki!

Organizatorzy: Towarzystwo Kultury Polskiej w Kowlu, Szkoła Polska w Kowlu
Patronat: Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej w Łucku, Monitor Wołyński

1. Konkurs відбудеться в суботу, 22 листопада 2014 року, в Ковелі.

2. Початок конкурсу о 13.00 годині.

3. Місце проведення конкурсу: Ковельська школа мистецтв (музична школа), вул. Леонтовича, 1 (вхід від вулиці Театральної).

4. У конкурсі можуть взяти участь солісти й аматорські колективи з України та Польщі.

5. Учасники представлять вибрані пісні до текстів польських поетів (максимум дві).

6. Під час конкурсу учасники можуть грати на своїх інструментах, а також можуть користуватися записом на диску.

7. У конкурсі можуть взяти участь виконавці пісень, які вважаються польською співаною поезією.

8. Вік учасників – від 13 років і старші.

9. Заявку необхідно надіслати на електронну адресу: n_baletska@yahoo.com чи w.pisarski@interia.pl до 05 листопада 2014 р.

10. Організатори зберуть журі, яке визначить переможців та лауреатів.

11. Усі співаки отримають дипломи про участь у фестивалі.

12. Усі, хто цікавиться конкурсом, можуть писати на мейли, подані у п. 9, або телефонувати за номерами: 096 942 4450, 066 145 7684 (Наталія Балецька) та 093 205 8844, 066 755 4296 (Веслав Пісарський).

13. Організатори повернуть витрати на проїзд та забезпечать харчування.

14. Рекомендуємо звернути увагу на співану поезію таких виконавців: Marek Grechuta, Czesław Niemen, Ewa Demarczyk, Gżegorz Turnau, Jacek Kaczmarski, Artur Andrus, Antonina Krzysztoń, Jan Wolek, Leszek Długosz, «Stare dobre małżeństwo», Wojciech Bellon, Magda Umer, Przemysław Gintrowski, Elżbieta Adamiak, Jerzy Filar, Marek Dyjak, Elżbieta Wojnowska, Mirosław Czyżykiewicz, Paweł Orkisz, Jacek Klejff, Piotr Rogucki, Kuba Sienkiewicz, Dorota Ślęzak, Stan Borys, Michał Bajor, Anna Szałapak, Beata Rybotycka, Jacek Wójcicki, Federacja Bardów Lubelskich, Natasza Czarmińska, Jacek Różański, Jarosław Chojnacki, Robert Kasprzycki, Czerwony Tulipan, Jarosław Wasik.

Повний список виконавців можна знайти тут: http://pl.wikipedia.org/wiki/Kategoria:Polscy_wykonawcy_poezji_%C5%9Bpiewanej

Чекаємо також на виконання самостійно обраних польських віршів, покладених на власну музику!

Організатори: Товариство польської культури в Ковелі, Польська школа в Ковелі
Патронат: Генеральне консульство Республіки Польща в Луцьку, «Волинський монітор»

foto: Lukasz Cybul

Konsulat Generalny RP w Łucku serdecznie zaprasza na koncert polskiego muzyka Łukasza Jemioły, który zaśpiewa poezję m.in. Juliusza Słowackiego, Jana Pawła II (Karola Wojtyły), a także przedwojenne piosenki.
Koncert odbędzie się 4 listopada 2014 r. w Łuckim Rejonowym Budynku Kultury (ul. Kowelska 56). Początek o 19.00. Wstęp wolny

Генеральне консульство РП у Луцьку щиро запрошує на концерт польського барда Лукаша Ємьоли, котрий заспіває поезію, зокрема, Юліуша Словацького, Яна Павла II (Кароля Войтили), а також передвоєнні пісні.
Концерт відбудеться 4 листопада 2014 р. у Луцькому районному будинку культури за адресою: вул. Ковельська, 56. Початок о 19.00 год. Вхід вільний

Ósme «Polskie kwiaty» w Łucku

Tradycją stał się coroczny Festiwal Piosenki Polskiej w Łucku. Organizują go Towarzystwo Kultury Polskiej imienia Tadeusza Kościuszki i Konsulat Generalny RP w Łucku.

11 października w VIII Dziecięco-Młodzieżowym Festiwalu Polskiej Piosenki w Łucku wzięli udział wykonawcy nie tylko z Wołynia, lecz też z sąsiednich obwodów. Uczestniczyły w nim zespoły m.in. artystyczne z Krasilowa (obwód chmielnicki), Zdobunowa (obwód rówieński) i Tarnopola. Festiwal gościł też uczestników z Chelma.

Publiczność wysłuchała polskich wierszy i piosenek w wykonaniu solistów i zespołów, obejrzała polskie tańce i propozycje artystyczne. Niespodzianką festiwalu było wystąpienie członka polskiego zespołu «Vox», który zaśpiewał swoją nową piosenkę.

Po trzygodzinnej imprezie uczestnicy otrzymali od organizatorów dyplomy za udział w festiwalu. Prezes Towarzystwa Nina Poremska zaproponowała, aby w następnym roku zamienić festiwal na konkurs, na co przystali wszyscy obecni.

Organizatorzy i goście festiwalu mówili też o swoim smutku z powodu wydarzeń na Ukrainie i wyrażali nadzieję na pokojowe i szybkie rozwiązanie konfliktu.

Walentyna MELNYK

Восьмі «Польські квіти» в Луцьку

Уже стало традицією щороку проводити Фестиваль польської пісні в Луцьку. Його організовують Товариство польської культури імені Тадеуша Костюшка та Генеральне консульство РП у Луцьку.

11 жовтня у VIII Дитячо-молодіжному фестивалі польської пісні взяли участь виконавці не тільки з Волині, а й із сусідніх областей. Тут виступили, зокрема, творчі колективи із Красилова Хмельницької області, Здобунова Рівненської області та Тернополя. На фестиваль завітали також учасники з польського міста Холм.

Глядачі слухали польські вірші та пісні у виконанні солістів та колективів, дивилися на польські танці та постановки. Подарунком для гостей фестивалю був виступ учасника польського гурту «Вок», котрий виконав свою нову пісню.

Після трьохгодинного дійства учасники отримали від організаторів дипломи про участь у фестивалі. Голова товариства Ніна Поремська подала ідею перетворити у наступному році фестиваль на конкурс. Присутні дали на це згоду.

Організатори та гості фестивалю висловлювали також слова скорботи через події в Україні та надію на мирне і швидке вирішення конфлікту.

Валентина МЕЛЬНИК

Breedlove: nie widać znacznego wycofywania wojsk

Dowódca sił NATO w Europie generał Philip Breedlove powiedział, że Sojusz powita z zadowoleniem wycofanie rosyjskich wojsk z regionu przy granicy z Ukrainą, lecz że na razie «znaczących» ruchów tych wojsk nie widać.

Prezydent Rosji Władimir Putin zarządził, by około 17600 rosyjskich żołnierzy powróciło do swych báz obwodu rostowskiego, gdzie, jak twierdzą rosyjskie władze, przechodzili przeszkolenie. Obwód rostowski graniczy ze wschodnią Ukrainą; w tym regionie prorosyjscy separatyści walczą od kwietnia z ukraińskimi siłami rządowymi.

– Powitamy z zadowoleniem wycofanie (rosyjskich) wojsk z tej granicy i niecierpliwie obserwujemy to, co się dzieje – powiedział agencji Associated Press dowódca sił NATO w Europie generał Philip Breedlove, wypowiadając się w kularach natowskiej konferencji w Salonikach w północnej Grecji.

Polska Agencja Prasowa

Брідлав: «Не видно значного відступу військ»

Керівник сил НАТО в Європі генерал Філіп Брідлав заявив, що Альянс із задоволенням привітає відступ російських військ із прикордонних з Україною територій, проте поки що «значних» рухів цих військ не видно.

Президент Росії Володимир Путін розпорядився, щоб близько 17600 російських солдатів повернулися на свої бази з Ростовської області, де, як твердить російська влада, вони проходили навчання. Ростовська область межує зі східною Україною. В цьому регіоні prorosyjskы separatysty від квітня воюють з українською армією.

«Із задоволенням привітаємо відступ (російських) військ із цієї території і нетерпляче спостерігаємо за тим, що відбувається», – сказав агентству «Associated Press» керівник сил НАТО в Європі генерал Філіп Брідлав, котрий виступив на конференції НАТО в Салоніках, що в північній Греції.

Polska Agencja Prasowa

Zgromadzenie Parlamentarne NATO o zmianach w działaniu Sojuszu

Działania Rosji na Ukrainie pokazują konieczność zmian w funkcjonowaniu NATO – podkreślali uczestnicy seminarium Zgromadzenia Parlamentarnego NATO w Warszawie. Przedstawiciele władz Ukrainy zwrócili się o wojskowo-techniczną pomoc Zachodu. Tematami 87. seminarium Rose-Roth, odbywającego się w gmachu Sejmu, były nowe wyzwania polityczne i bezpieczeństwo w Europie Wschodniej.

Marszałek Sejmu Radosław Sikorski, witając uczestników podkreślił, że polityka Rosji wobec Ukrainy pokazała, że siła ma decydujące znaczenie, dlatego NATO potrzebuje rewitalizacji.

– Nie pamiętam czasów, by wokół Europy było tyle kryzysów – powiedział, wskazując, oprócz Ukrainy, na Afrykę i Bliski Wschód, w tym Syrię i Irak.

– Szczyt NATO w Newport był dobry dla Polski, bo zapoczątkował wzmacnianie wojskowe wschodniej flanki NATO, natomiast był rozczarowaniem dla Ukrainy, której zaproponowaliśmy wszelkie wsparcie z wyjątkiem pomocy – ocenił Sikorski.

Rzeczpospolita

Парламентська асамблея НАТО про зміни в діяльності Альянсу

«Дії Росії в Україні демонструють необхідність змін у функціонуванні НАТО», – підкреслили учасники семінару Парламентської асамблеї НАТО «Роуз-Рот» у Варшаві. Представники української влади попросили Захід по військово-технічну допомогу.

Темами 87-ої асамблеї «Роуз-Рот», що відбувалася в приміщенні Сейму, були нові політичні виклики та безпека в Східній Європі.

Маршалок Сейму Радослав Сікорський під час привітання учасників підкреслив, що політика Росії щодо України продемонструвала вирішальне значення сили, тому НАТО потребує активізації.

«Не пригадую часів, щоб навколо Європи було стільки криз», – сказав Сікорський, згадуючи, окрім України, ще й Африку та Близький Схід, у тому числі Сирію та Ірак.

«Саміт НАТО в Ньюпорті був корисним для Польщі, бо започаткував військово-технічне східного підрозділу НАТО, проте був розчаруванням для України, якій запропонували усіляку підтримку за винятком допомоги», – заявив Сікорський.

Rzeczpospolita

Łukaszenka: gdyby nie Rosja, donbaskie «republiki» padłyby dawno temu

Tragicznym wydarzeniom rozgrywającym się na Ukrainie winien jest wyłącznie były prezydent tego kraju, Wiktor Janukowycz – oświadczył w piątek prezydent Białorusi Alaksandr Łukaszenka na konferencji prasowej dla rosyjskich mediów. Wyraził jednocześnie przekonanie, że gdyby nie Rosja, dni samowwłażczych republik na wschodzie Ukrainy byłyby policzone. Marcową aneksję Krymu uznał za niesłuszną, ale ocenił, że Ukraina sama dała do tego powód.

– Kto jest winien wydarzeń na Majdanie i wszystkim, co się później stało? Mój bardzo były dobry przyjaciel Janukowycz. Tylko on jest winien temu, co się wydarzyło na Ukrainie – oświadczył białoruski prezydent.

2014 | NATO SCOPE

Łukaszenka zaznaczył, że Janukowycz sam stworzył siłę, która go zniszczyła. – Przy Wiktorze Fiodorowiczu Jaunkowyczu został stworzony taki system kierowania krajem... Nie chcę go opisywać, ale wiem, że (był) system wymuszeń, łapówek i korupcji, którego ludzie po prostu nie mogli znieść – powiedział.

Tvn24

Лукашенко: «Якби не Росія, донбаські «республіки» вже давно би розвалилися»

«У трагічних подіях, які відбуваються в Україні, винен виключно колишній президент цієї держави Віктор Янукович», – заявив у п'ятницю на прес-конференції для російських мас-медіа президент Білорусі Олександр Лукашенко. Одночасно він висловив переконання, що, якби не Росія, самопроголошені республіки на сході України зникли би. Березневу анексію Криму він визнав неправильною, проте заявив, що Україна сама дала для цього привід.

«Хто винен у подіях на Майдані і в усьому, що пізніше сталося? Мій дуже добрий приятель Янукович. Тільки він винен у тому, що сталося в Україні», – оцінив білоруський президент.

Лукашенко зазначив, що Янукович сам створив силу, яка його знищила. «При Вікторові Федоровичу Януковичу була створена така система керування країною... Не хочу її описувати, але знаю, що (була) система примусу, хабарів та корупції, якої люди не змогли стерпіти», – сказав він.

Tvn24

Coraz więcej Ukraińców chce do NATO. «To reakcja na rosyjską agresję»

Liczba Ukraińców popierających przystąpienie ich kraju do NATO wzrosła zdecydowanie w tym roku po przejęciu przez Rosję Krymu i wybuchu konfliktu zbrojnego na wschodzie kraju – wynika z opublikowanego w czwartek sondażu.

Prawie 44 proc. Ukraińców opowiada się za przystąpieniem do Sojuszu; w 2012 roku było to jedynie 13 proc. – wskazuje badanie zrealizowane wspólnie we wrześniu przez Fundację Demokratyczni Inicjatywy i Kijowski Międzynarodowy Instytut Socjologii.

– To oczywiste, że wzrost poparcia zaczął się w tym roku. To reakcja Ukraińców na rosyjską agresję wojskową – powiedziała ekspertka fundacji Marija Zolkina. – Nie przeprowadzaliśmy badań na ten temat w 2013 roku, ale badania zrealizowane przez inne instytucje sondażowe nie odnotowują żadnej zmiany w odniesieniu do poprzedniego roku – dodała.

nysa24.pl

Усе більше українців хочуть у НАТО. «Це реакція на російську агресію»

Кількість українців, які підтримують вступ їхньої країни в НАТО, відчутно зросла у цьому році після захоплення Росією Криму і початку збройного конфлікту на сході країни. Це впливає з опитування, оприлюдненого минулого четверга.

Майже 44 % українців виступає за вступ до Альянсу. У 2012 році цього прагнули лише 13 %. Таку інформацію містить дослідження, проведене у вересні Фондацією демократичних ініціатив та Київським міжнародним інститутом соціології.

«Це очевидно, що зростання рівня підтримки розпочалося в нинішньому році. Це реакція українців на російську військову агресію», – сказала експерт фондації Марія Золкіна. «Ми не проводили дослідження на цю тему у 2013 році, але аналіз, здійснений іншими інституціями з вивчення громадської думки, не засвідчує жодних змін у порівнянні з попереднім роком», – додала вона.

Nysa24.pl

Boeing szuka modelu współpracy z polskim przemysłem obronnym

Boeing Defense, Space & Security, jedna z trzech największych firm zbrojeniowych na świecie, bada możliwości współpracy z polskimi firmami z sektora obronnego. Jednocześnie przygląda się zapowiadanym przez MON przetargom na wyposażenie armii. Szczególnie interesujące są dla koncernu programy dotyczące tankowania samolotów w powietrzu, śmigłowców bojowych oraz bezzałogowców.

Do 2022 roku Ministerstwo Obrony Narodowej zamierza wydać na modernizację 130 mld zł. Polskie wojsko chce wymienić przestarzałe uzbrojenie, które pochodzi jeszcze z lat 60. Nic dziwnego, że zapowiadanymi przez MON przetargami interesują się największe światowe koncerny, m.in. Boeing Defense, Space & Security.

Jak podkreśla, w ofercie firmy znajduje się wiele produktów, które spełniają wymagania polskiego rządu i resortu obrony.

Istotna jest również możliwość ich dostosowania do specyficznych potrzeb polskiej armii. Zgodnie z zapowiedziami MON kluczowe przy wyborze producentów sprzętu mają być możliwości współpracy z sektorem przemysłu obronnego w Polsce.

Newseria.pl

«Боїнг» шукає модель співпраці з польською оборонною промисловістю

«Boeing Defense, Space & Security» – одна із трьох найбільших фірм у світі у сфері озброєння. Вона аналізує можливість співпраці з польськими фірмами із оборонного сектора. Одночасно придивляється до тендерів, які планує провести Міністерство національної оборони Польщі з метою оснащення армії. Особливе зацікавлення концерну викликають програми, що стосуються заправки у повітрі літаків, бойових вертольотів та безпілотників.

До 2022 року Міністерство національної оборони Польщі має намір витратити на модернізацію 130 млрд злотих. Польське військо хоче замінити застаріле озброєння, яке походить ще з 60-х років. Тому не дивно, що тендерами, які проводить МНО, цікавляться найбільші світові фірми, зокрема, «Boeing Defense, Space & Security».

Як підкреслює концерн, він може запропонувати багато продукції, котра відповідає вимогам польського уряду та оборонного відомства. Важливою є також можливість пристосувати їх до специфічних потреб польської армії. Відповідно до планів МНО, визначальними при виборі виробників оснащення для війська будуть можливості співпраці із сектором оборонної промисловості в Польщі.

Newseria.pl

«Nigdy nie ma 100 proc. gwarancji, że w NATO wszystko zadziała jak w szwajcarskim zegarku»

Szef BBN Stanisław Koziej skomentował słowa Richarda Perle, byłego doradcy prezydenta George'a W. Busha, który stwierdził, że artykuł 5. Traktatu Waszyngtońskiego nie jest zobowiązaniem do militarnej pomocy dla zaatakowanego członka NATO. – Artykuł 5. jest generalnym zobowiązaniem państw członkowskich do wzajemnej pomocy w sytuacjach zagrożenia. Na poziomie traktatu nie rozstrzyga sposobu wzajemnego wspierania się. Jest on konkretyzowany w dokumentach niższego rzędu, jak np. koncepcja strategiczna czy poszczególne programy i plany ewentualnościowe.

Wprost.pl

«Ніколи немає 100 % гарантії, що в НАТО все працює як у швейцарському годиннику»

Керівник Бюро національної безпеки Польщі Станіслав Козей прокоментував слова Ріхарда Перле, колишнього радника президента Джорджа Буша, який вважає, що стаття 5 Вашингтонського договору не зобов'язує надавати військову допомогу члену НАТО, на якого хтось напав. Стаття 5 – це загальне зобов'язання країн-членів про взаємодопомогу в ситуації загрози. Договір не визначає способу взаємної підтримки. Вона конкретизується в документах нижчого рівня, наприклад, у стратегічній концепції чи окремих програмах та планах.

Wprost.pl

MSZ Rosji: wypowiedzi nowego szefa NATO «nie budzą optymizmu»

Pierwsze wypowiedzi nowego sekretarza generalnego NATO Jensa Stoltenberga «nie wzbudzają optymizmu» – oświadczył rzecznik MSZ Rosji Aleksandr Łukaszewicz.

Rzecznik oświadczył, że dla nowego szefa NATO obciążeniem są, jak to określił, «daleko idące decyzje» przyjęte na wrześniowym szczycie Sojuszu w Walii. – Byłoby naiwnością wyobrażać sobie, że sekretarz generalny będzie rewidował ten kurs – powiedział Łukaszewicz.

Dodał, że Rosja jest gotowa do współpracy z NATO w tym stopniu, w jakim do dialogu gotowe będą kraje NATO. – Jednak retoryka i działania Sojuszu świadczą o czymś przeciwnym – ocenił.

Według niego szczególnym zagrożeniem są tezy o tym, że Rosja «z partnera zamieniła się w zagrożenie».

– Ta atmosfera współpracy z NATO, która utrzymywała się przez wiele lat, w jednej chwili się ulotniła. I odbudowanie dialogu będzie bardzo trudne – powiedział rzecznik rosyjskiego MSZ.

PAP

МЗС Росії: «Заяви нового керівника НАТО не викликають оптимізму»

«Перші заяви нового Генерального секретаря НАТО Єнса Столтенберга «не викликають оптимізму», – заявив речник МЗС Росії Александр Лукашевич.

Він розповів, що новому керівнику НАТО заважатимуть «далекоглядні рішення», які були прийняті на вересневому саміті Альянсу в Уельсі. «Наївно було б думати, що Генеральний секретар НАТО буде змінювати цей курс», – сказав Лукашевич.

Він також додав, що Росія готова до співпраці з НАТО, проте риторика і дії Альянсу свідчать про щось протилежне.

На його думку, особливу небезпеку становлять тези про те, що Росія «з партнера перетворилася на загрозу».

«Та атмосфера співпраці з НАТО, яка утримувалася впродовж багатьох років, в одну мить вивітрилася. І відбудова діалогу буде дуже складною», – сказав речник російського МЗС.

PAP

PRASA // РОБОТА

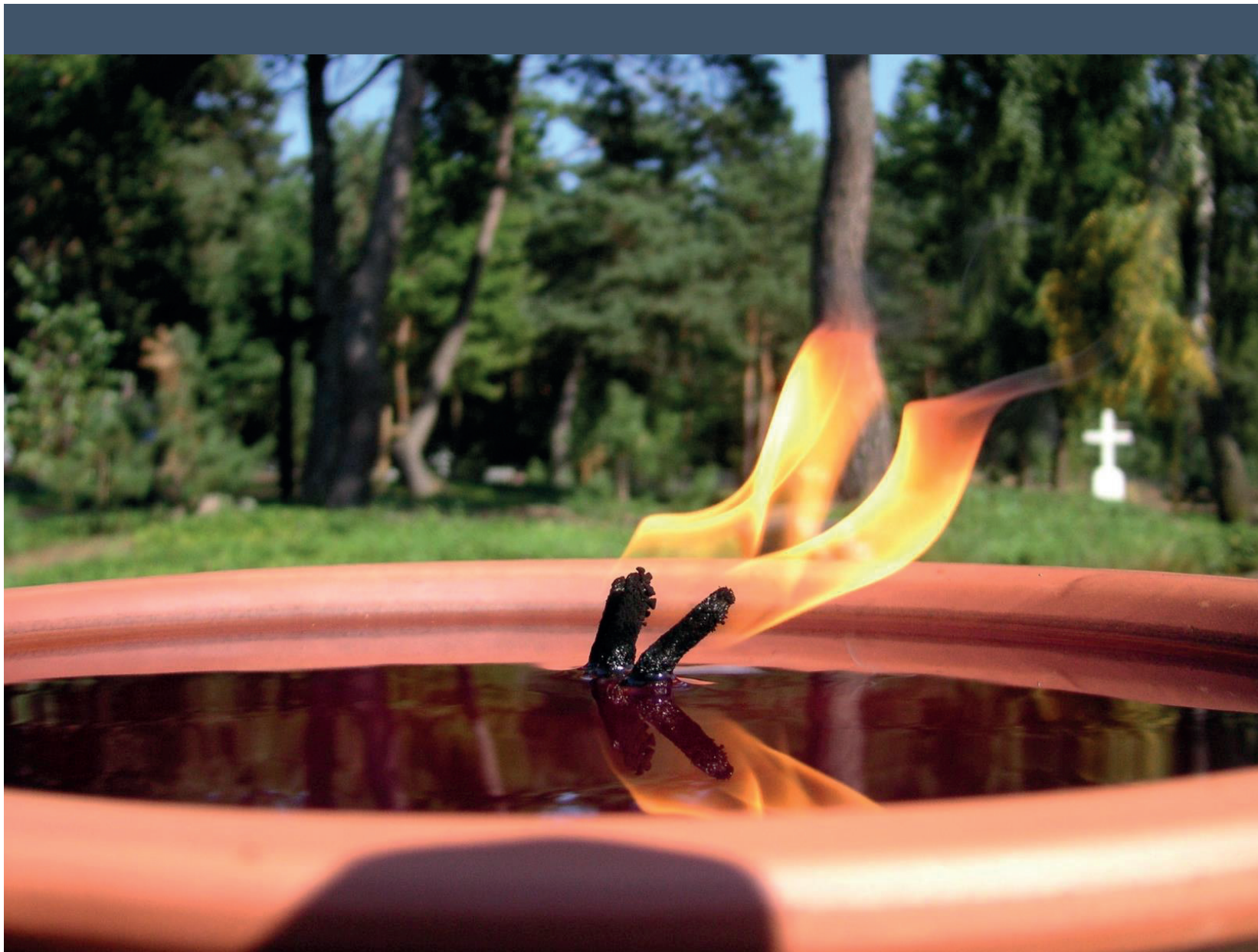
Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
агент страховий	1 218	Збільшення клієнтської бази. Укладення договорів на страхування. Знання ПК. Наявність резюме обов'язкове.
бетоняр	1 670	Вміння виставляти опалубку, улаштування фундаментів, бетонування бетонних конструкцій
бетоняр	1 500	робота на території Полтавської області, будівництво мостів, та інших штучних споруд, робота на висоті
вантажник	1 250	Завантаження та розвантаження продукції в ящиках масою по 3 кг. та масою 9 кг., розкладання продукції в холодильники
вантажник	1 400	Здійснює всі вантажно-розвантажувальні роботи та переміщення товарів
вантажник	2 000	Здійснює всі вантажно-розвантажувальні роботи та переміщення товарів (макаронні вироби), забезпечує своєчасну подачу товарів.
верстатник дерево-обробних верстатів	2 500	розпил деревовиробів, врізка дверної фурнітури
Виконавець художньо-оформлювальних робіт	4 600	Виконувати художній розпис на стінах, художня ліпка на стінах, моделювання.
Випалювач стінових та в'язучих матеріалів	2 000	випал цегли-сирцю у тунельних печах із відповідним технологічним режимом, робота з комп'ютером, контроль за палинками з газом, за графіком завантаження та вивантаження цегли
виробник харчових напівфабрикатів	1 250	Виготовлення котлет, вареників, пелемень (розкладка їх на підноси та підготовка до заморожування)
виробник харчових напівфабрикатів	1 300	навички в роботі по виробництву фабрикатів та напівфабрикатів, дотримання трудового режиму підприємства
військовослужбовець	2 600	проходження військової служби за контрактом, попередньо телефонувати 0954543841
водій автотранспортних засобів	1 400	виконання робіт на автотранспортному засобі DAF, додатково доплачуються відрядні та надбавки
водій автотранспортних засобів	1 280	Робота на автомобілі "Вольво" (бензовоз), перевезення по Україні.
водій автотранспортних засобів	1 250	водій далекобійник, автомобіль вантажний з напівприцепом у міжміському та міжнародному сполученні, нагляд технічний за автомобілем
водій навантажувача	1 500	водій автонавантажувача "Бобкат"
водій навантажувача	2 000	транспортування піддонів з цеглою від поста вивантаження на склад готової продукції, проведення ремонтних робіт навантажувача
водій тролейбуса	2 300	перевезення пасажирів громадським транспортом- тролейбусом "Богдан", "ЗІУ", "ЮМЗ"
вчитель-реабілітолог	1 861	на тимчасове робоче місце- на час декрету, за спеціальністю-логопед, дефектолог, корекційний педагог, робота з дітьми особливих потреб
геодезист	1 500	вміння та добрі знання відповідно топографо-геодезичні, картографічні роботи
головний бухгалтер	2 500	Нарахування заробітної плати, контроль звітності, знання 1С Бухгалтерії, знання податкового законодавства, досвід роботи на виробництві
готувач розчинів та мас	1 800	приготування глиняної маси для виготовлення цегли-сирцю, робота з механічним обладнанням
двірник	1 460	прибирання прибудинкової території
двірник	1 218	прибирання території від сміття
диспетчер	1 500	диспетчеризація та перевезення товарно-матеріальних цінностей, наявність посвідчення на право керування електровізком
експедитор	2 500	Доставка товару по Волинській області, фінансова звітність
електрик дільниці	1 650	забезпечення належної роботи електрообладнання, електроприладів, запобіжних пристроїв та електроосвітлювальних приладів, ремонт електроприладів.
Електрогазозварник	3 500	зварювання і розрізка металевих конструкцій, знання різака "Донмет", зварювального обладнання

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Електрогазозварник	1 300	Зварювання труб для систем опалення та водогонів виконання поздовжніх, поперечних швів
Електрогазозварник	2 000	проводити електрогазозварювальні ремонтні роботи транспортних засобів, навички н/автоматичного зварювання.
Електрогазозварник	1 500	робота на території України, будівництво мостів, та інших штучних споруд, робота на висоті
Електрогазозварник	1 250	ручне напівавтоматичне, автоматичне зварювання деталей, апаратів, конструкцій транспортних засобів
Електрогазозварник	1 218	якісно проводити зварювальні роботи по металу, знати і виконувати правила техніки безпеки, робоче місце тримати в чистоті
електрозварник на автоматичних та напів-автоматичних машинах	1 500	Автоматичне зварювання вузлів, деталей і конструкцій з металу, підготовка металу для зварювання, зачистка деталей і виробів під автоматичне зварювання.
електрозварник на автоматичних та напів-автоматичних машинах	2 000	проведення зварювальних робіт в кузовному цеху
Електрозварник ручного зварювання	2 211	ручна електро та газозварка складних конструкцій і трубопроводів з різноманітних металів, чавуна, кольорових сплавів
електромеханік з ліфтів	1 500	огляд ліфтів, прибирання купе кабіни, шахти, машинного приміщення ті інше згідно до посадової інструкції, бажано наявність посвідчення ліфтера
електромонтажник-налагоджувальник	1 400	виконання робіт з монтажу та демонтажу проводок та мереж, знання електричних схем, типів проводів та кабелю, типів дрібних конструкцій
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	1 220	встановлення електрообладнання на автобуси "Богдан"
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	2 000	Здійснення ремонту, обслуговування та нагляду за роботою електроустаткування та електричних пристроїв
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	2 500	Знання електричних схем, електричного устаткування, вміти читати схеми, робота на будівельних майданчиках, розряд 4, 5, 6
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	1 500	робота на території України, будівництво мостів, та інших штучних споруд, робота на висоті
електромонтер	2 200	ремонт та обслуговування контактної мережі тролейбуса "Богдан", "ЮМЗ", "ЗІУ", ремонт та обслуговування кабельних ліній
електрослюсар будівельний	1 780	Виконання робіт під час монтажу електричних конструкцій, технічне обслуговування та ремонт засобів виробництва
енергетик	2 830	безперервне економічне і безпечне енергопостачання всіх підрозділів підприємства і дотримання заданих параметрів всіх видів енергії на приймальних пристроях споживачів
завантажувач-вивантажувач печей	1 800	заштовхування та вивантаження пічних вагонеток за допомогою механічного штовхача(робота на механічному обладнанні)
завантажувач-вивантажувач сировини, палива та стінових виробів	1 800	транспортування сушильних вагонеток з цеглою на електропередавальному візку до штучних сушарок
заступник директора	3 000	контроль та аналіз фінансової звітності підприємства, підбір кадрів, нагляд за виробництвом (виробництво картонних ящиків в м.Нововолинську)
згинальний труб	1 220	згинання труб для каркасів автобусів, тролейбусів, вміння читати креслення
знімач-укладальник у виробництві стінових та в'язучих матеріалів	3 000	складання цегли на піддони по 200 шт. на кожний (7 тис. штук цегли за зміну)
інженер з організації експлуатації та ремонту	2 000	ремонт та обслуговування обладнання, яке використовується в харчовій промисловості
Інженер-будівельник	2 000	нагляд за виконанням будівельно-монтажних робіт, поточний, капітальний ремонт аптечних приміщень, складів фармацевтичних засобів

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
інженер-програміст	1 300	знання основ бухгалтерського обліку, робота з програмою 1С Бухгалтерія 8.0
інструктор з фіз-культури	1 250	проведення групових занять з аеробіки.
касир торговельного залу	1 335	Обслуговування покупців за ксовим апаратом та забезпечувати правильне ведення книги РРО та роботу з реєстратором розрахункових операцій
касир торговельного залу	2 000	розрахунок покупців по касі, знання касового апарату, доброзичливість у обслуговуванні клієнтів
комірник	1 270	"приймом та видача товарно-матеріальних цінностей проведення інвентаризації на складі, дотримання норм зберігання товару "
комплектувальник	1 230	Збір товарів по накладних
комплектувальник	1 220	комплектування деталей в машкомплекті
кондитер	2 000	знання рецептури й режиму виготовлення тортів, тістечок з обов'язковим досвідом роботи
Кондуктор громадського транспорту	1 480	продаж разових проїздних квитків, збір плати за проїзд, перевірка проїздних квитків та документів, що є підставою для безкоштовного проїзду
контролер стінових та в'язучих матеріалів	1 300	контроль за готовою продукцією
контролер целюлозно-паперового виробництва	1 500	здійснення контролю якості та оцінювання якості готової продукції (картону), оформлення документації по результатах контролю
кухар	1 218	Приготування перших та других страв. Обслуговування відвідувачів їдальні.
кухар	1 218	приготування холодних та гарячих страв та закусок, організація фуршетів та виїзних акцій
кухар	1 350	приготування холодних та гарячих страв, організація бенкетів та фуршетів
кухар	1 218	приготування холодних та гарячих страв, організація фуршетів
кухонний робітник	1 218	миття посуду, прибирання їдальні
кухонний робітник	1 300	первинна обробка продуктів для приготування страв, приготування перших, других страв та салатів
майстер зміни	2 300	організація роботи зміни(20 осіб) по садці та вивантаженню цегли, знання технології виробництва цегли, роботи устаткування у виготовленні стінових та в'язучих матеріалів
Маляр	2 000	вміння користуватись малярними установками(покраска металевих поверхонь), знання правил техніки безпеки, покраска автобусів, тролейбусів та їх складових
Маляр	1 500	обов'язки маляра-штукатур, робота з будівельними матеріалами, фарбами
Манікюрник	1 300	вміння робити гігієнічний манікюр, покриття нігтів гель-лаком та лаком
машиніст екскаватора	3 000	планування території, копання траншей, завантажувально-розвантажувальні роботи, технічне обслуговування екскаватора Борекс 3106(спецшасі)
машиніст крана (кранівник)	1 470	машиніст козлового крану, обслуговування козлового крану, переміщення с/г техніки та великогабаритної частини с/г техніки, стаж роботи , підтверджений записами в трудовій книжці
Машиніст крана автотомобільного	1 300	Керування автокраном з усіма видами змінного устаткування під час робіт (навантаження, розвантаження), стаж роботи від 3-х років
Машиніст у виробництві паперу, картону та виробів з них	2 000	Здійснення порізки картону та виготовлення картонних гільз

Крім того є багато інших вакансій,
за додатковою інформацією звертатися за адресою:
м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

CENTRUM DIALOGU KOSTIUCHNÓWKA CHORĄGWI ŁÓDZKIEJ ZHP
zaprasza na uroczystości z okazji

Ognia Niepodległości

w setną rocznicę powstania Legionów Polskich
i wybuchu I wojny światowej

które odbędą się w dn. 5 listopada 2014 r. w Kostiuchnówce

* * *

Ramowy program:

5 listopada (środa)
10.00 – Uroczystości na cmentarzu w Polskim Lasku
- Apel (m.in. wystąpienia gości honorowych, modlitwa, złożenie kwiatów)
- Pobranie Ognia Niepodległości i start sztafety rowerowej
- Wspólny przejazd do Wołczeczka
- Złożenie kwiatów na cmentarzu legionowym
- Pożegnanie sztafety rowerowej

14.00 – Obiad
15.00 – Spotkanie w Centrum Dialogu
- Zwiedzanie sali tradycji
- Projekcja reportaży i filmów
- III memoriał Tadeusza Wyrwy-Furgalskiego

6 listopada (czwartek)
11.00 – Apel pamięci na cmentarzu w Kowlu na Górze

ZWIĄZEK HARCERSTWA POLSKIEGO
CHORĄGIEW ŁÓDZKA
CENTRUM DIALOGU KOSTIUCHNÓWKA
POLSKA: 90-537 Łódź, ul. Stefanowskiego 19;
UKRAINA: 44630 Kostiuchnówka, ul. Centralna 80a tel.
(+48) 600-361-600

www.kostiuchnowka.eu
e-mail: kostiuchnowka@kostiuchnowka.eu

Projekt jest współfinansowany ze środków finansowych otrzymanych z Ministerstwa Spraw Zagranicznych w ramach konkursu na realizację zadania «Współpraca z Polonią i Polakami za granicą w 2014 r.» Za pośrednictwem Fundacji „Wolność i Demokracja”

